

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب اینس الهموم

مؤلف شیخ محمد علی معصومی بیضا (قرن ۱۴)

مترجم

شماره قفسه ۱۵۸۳۳

شماره ثبت کتاب ۲۰۶۹۹۸

جمهوری اسلامی ایران

۲۰۶۹۹۸

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

جزء اول كتاب في المصنف

١٥٨٣٤

٢٠٧٩٩٨

٢٠٧٩٩٨

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على
المرسلين محمد وآله المعصومين من بعد ما كان علم الله
من العلم المستفيض على فكر بعض المصنفين في هذا العلم انما اعترف من
علم الحق ارادت ايراده في غاية الاختصار تذكره لنفس
العلماء تعالى بفضلهم يحل من الاختصار فالتبعية لا قيمة الاطهار
فاول علم ان الحق المعبر عنها بالسلطان هي الميزة بين الله
والحيوان والافلاك ثمرة اشرفها الاربع المعروفة فاما ثمرة ربه
الخير وهي القوة العاقلة لها شغل نظم وهي تلك الثمانية
الذات لها من الجسمية بل اللذة للروح وهي اقوى من الذات
بل قبل ان الله في الحقيقة مختصة في الروحانية التي هي النفس النورية
الواحدة وتسمى عندنا بالعالم والذات والرابعة الضمنية والشهوية
وتسمى تارة جسمانية ولعل منها شغل والم لعل من الذات
فقط كحقيقة وهي الحمة والعدل والشفقة والحق والجميع
شبهه والجميع الفضائل وفي طرفي الافراط والتفريط من
المذكورات حصل اوصاف ثمانية وهذه الثمانية هي
جميع الرذائل وهي الخيضة والبلاهة والظلم والتعاون والهرج والرجس
والشر والخطيئة جميعها يخرج عن ميزان الاعتدال في المخلوقات

والاعتدال المطلوب في الارض هو ان يكون مركزها في خط عرض اقل من ان يكون
من الناحية المذكورة طرفان الحكمة في هذين الصعود والنزول وفي الناحية الغربية
انما يتبع في الارض من حيث ان يكون من شانه وعلم قاصم منته على ان يكون
في العلوم الاولية والمبدية المخرج للشيءات والامر بصفة كالوسطية من
استيعابهم من لا يتعلم على شي من علمهم به وانما الذي كان قد مر
في علمهم من حيث الاصل هو مقتضى حصول الجهل الا ان الشئ والبقاء على
المهلطات العظيمة لان ان يدرك ان الشئ عليه من جهة الصورة
لعدم المنزلة بين وبين الجوانب في الواقع فبين قدامها من جهة الحقيقة
الجهل للركب ودفعة بعد دفع الصعاب بعد اعتدال بعض علماء الفلك بالجهل
معالجة كمالهم ارض المنزلة لانه ان ولما قال في شرحه ان الشئ ليس
عن معالجة كمالهم ارض المنزلة لانه ان ولما قال في شرحه ان الشئ ليس
قسان او لم يجرى ولكن على ما يحصل في الفلك لا نقاش في تصف من جهة
الركب من جهة وجهه والوجه الذي هو في الفلك من جهة في عبادة كان
او في طاعة وانما يتبعه حصل ان يقال ان القوة العادة في
لادراكها من جهة الحقيقة والواقع لتصورها في رتبة الوجه ولما
يعبر عن الاول بالوجه النظري وبالثاني بالوجه العملي في
العدالة المطلقة الى العدل العملي فان العدل لا على ما في بعض
علماء الفقه عبارة عن اطاعة القوة العامة للقوة العادلة في صلاتها
في البذل وفي انتصارها لقوى الضعيفة والسنن في رتبها عن الناحية
الحقيقية

لمسحها وما يتحقق في التفرقة من جهة الله تعالى في التفرقة للعدالة
طرفان فانها تتغير بوجودها في جميع القضايا وفي غيرها من جهة
تغيرها بما هو متغير في الشئ في حصولها في الفروع وهو العلم المتغير بالحق
في حصولها في الفروع وما هو متغير من غير حق والادوات العينية في العلم بالذات
مع اقترانه على دفع الظلم وتغييره في الاول فبما في العلم من جهة
بعض الجهل بالجميع لا سيما في الاول من جهة حصولها في الاول من جهة
الزمن مع العلم بالذات والميزان ليقين الناس بالعدل من المعنى الاول وهو
المراد في قول من قال من تصف بالعدل المذهب في غاية الكمال والسعادة وقول
افلاطون انما تصف بالعدالة هو لمراد من تصف بالعدل في جميع اجزائه ويقع عين
الغنى وتوجهه الى ما هو به في حقيقته لانه في حقيقته فهو حقيق في حقيقته
العدل في حقيقته العدل في المعنى الاخص في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ما يتبعه في السنين والحكام في العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في بيان وكيفية قول الرسول صلى الله عليه وسلم ان العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
العدل واجد من جهة العلم بالسلطان اكرام وان عدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
من الحق وقيامه بغيره واما في العلوب وغيرها وعلمهم قوله في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
عاقبة انما يعمل الظلم انما هو في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
انما عدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
والاعمال في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
هو القوة الشهيرة لان الاول في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته

في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته

بجملته في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
فلا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
مع العلم ولا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
جاء في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
بجملته في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
وذكر في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
انما يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ما كنت في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
مستطاع في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
العراب ونحوه لا ضد اد السلطان ولما في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
الزواجر في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
مقتضى في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ان لا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
حتى لا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
وقد يكون في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
لا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
المعنى في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ان لا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
قوله في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ولا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته

السلطان في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
فلا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
الحكومة في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ولا يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
انما يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
او حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
انما يترك في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
ومن حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
بسرعة في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
لما عدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
من حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
على حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
وقال في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته
عادلة في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته

في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته العدل في حقيقته

السلطان

حضرت ایچی گفت که در این بعضی سوره که فرموده احادیثی بعضی
 تو نیست و مرا خبریده از اول و دوم گفت ایضا بعضی
 یک صنف از آنها چنانست که او میگوید خدعه باد و ستم و شکن
 میگویم بر قدر معصیت و بعد تو میگوئی ما از اول وقت ستم
 و یک صنف دیگر در وقت باشد که است که در وقت اطفال شکست
 بر خیزد امر کنم مطیع است و یک صنف دیگر است معصیت و از این
 همه قدر که بر آنها نذریم مستعد بالله است اینها
 فائده در فایده سابقه که اشغال معصوم است اول آنکه
 شیطان لعین به ملت تقاضا عورت تا روز عیث که روز فرا باشد
 اخبار دلدلست در اندر برنگه بعد از نیم بعثت میسر و یکشنبه یا پنجشنبه
 دلم نموده بر آن که خدا تعالی اجابت فرستد و پیش او که ملت بود
 اما بغیر نایقی که پیش در صورت آن منتهی چون فرموده آنکه
 الی یوم الوقت المعلوم پس اجابت ملت فرستد با نهایت معلوم و در وقت
 معلوم خدوت است در روایتی حضرت صادق سوال کرده که از وقت
 معلوم فرموده وقتی است که بخیر اولی در صورت مسلم یا یهود یا عیسای نیکو
 اولی و بیست و نهم تا میسر در و در و این دیگر مسؤل حضرت صادق است
 ب آنکه میفرماید تو کن سستی که تا روز عیث است خدای تعالی او را
 ملت دلم است تا ظهور قائم است و حضرت او را در سجده کوفه کرد
 بنزد و در روایت دیگر است که حضرت زهرا علیها السلام که در وقت که
 میباشند اهل بی از پنج میفرماید از اخبار که توفیق یافته که آن نیکو تا
 آن معلوم از نزد ملت اشغال هم است که حضرت اهل معصوم است
 و یک شیطان

و شیطان قدره بر فرمود معصومین ندانند و در این اشکالی باشد
 و بعد از این که گفته شد که از آنکه حضرت امام خمینی علیه السلام فرموده
 هند که از حضرت کوم و واضح گردید که در این معصومین او بود و از آن که
 کبریه نبوه که سختی دخول آتش نبوه و از آن که صغیره نبوه که جایز است
 حصول از آنکه در سجده قبل از نزول وحی بر ایشان و در حق معصومین
 و نزول وحی بر ایشان است معصوم هستند و کنه صغیره و کبریه
 از آنها صادر نمیگردد و در روایت دیگر است که میفرماید معصوم آنکه
 خدای تعالی خلق فرستد حضرت کوم از آنکه خبر در ارض و خلق لغو
 او را از آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 آنکه مقدرات کائنات تمام نبوه و هیچ آنحضرت که در زمین خدای تعالی
 او را خلیفه و جانشین قرار داد و معصوم است و قول خدای تعالی که میفرماید
 ان الله اصطفی لکوم و ذکرا و این مقام است و تمام این جواب
 از حق حقیقت حضرت موسی با کوم میفرماید حضرت صادق علیه السلام میفرماید
 سوال کرد حضرت موسی علیهم السلام که خدای تعالی جمع فرمود میان او و کوم
 و خدای تعالی اجابت از مسؤل او فرمود که جمع شد حضرت موسی
 گفت ای پسران خداوند تعالی بید خدای تعالی و از روی خود در تو
 فرمود و از تو میگویند که از آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه
 من کرد در آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه

و این جواب است که از آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه
 من کرد در آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه
 سوال کرد حضرت موسی علیهم السلام که خدای تعالی جمع فرمود میان او و کوم
 و خدای تعالی اجابت از مسؤل او فرمود که جمع شد حضرت موسی
 گفت ای پسران خداوند تعالی بید خدای تعالی و از روی خود در تو
 فرمود و از تو میگویند که از آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه
 من کرد در آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه

و این جواب است که از آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه
 من کرد در آنکه نبوت و عصیان او در نبوت نبوه و در روی زمین نبوه تا
 معصیت تا ولنگی پس هر عصیان او کردی کوم گفت ای موسی آنکه

جزو ثانی

بسمه تعالی روایت کرده است که سلمان فارسی رضی الله عنه
 آنکه معصومین فرموده اند مدینه العلم و علی بابها هر خوارم این
 شنیدند و در آنجا اجوش کرده نفر قرار دادند که یک
 مسکه از امیرالمومنین علی علیه السلام سوال کنند اگر در سوالی بر یک
 از آنها همان جوابی که گفت معلوم میگوید که علی علیه السلام
 و اگر جوابی که گفت معلوم میگوید که علی علیه السلام
 علم است پس یکی از آنها که سوال کرد علم از خدا است
 یا مال حضرت فرمود علم از خداست و مال است عرض
 بخوبی که در این حضرت فرموده بجهت آنکه علم میراث
 انبیاء و پیاد و میراث قارول و دمان و فرعون
 و عاد و حداد است و هم که همان سوالی است که عرض
 نمود و جوابی است که از حضرت فرمود سوال از خداست
 فرمود هر علم حفظ و سیکند و تو حفظ مایستگنی سیم که
 و سوالی است که از حضرت فرمود سوال از خداست
 و سوالی است که از حضرت فرمود سوال از خداست
 و سوالی است که از حضرت فرمود سوال از خداست
 و سوالی است که از حضرت فرمود سوال از خداست

و نه قریه و نه جزایه و نه تقاضای خراج و نه غرض و نه منافع و علم او بر هر
شهر طایفه از هر طایفه بر او است پس در وقتیکه بداند اثر منکفد و نه
قیه است رفتن بوی پادشاه از خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
مکلف میگوید رفتن بوی پادشاه از خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و از خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
از خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ظهور در هر سه معاونه ظالم دارد در هر سه معاونه و نه خیمه
مغیر از هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
صلوات علیهم اجمعین اعانه ظاهر علیهم اجمعین و نه خیمه و نه خیمه
صلوات علیهم اجمعین در بنا و مسجد تکبیر و نه خیمه و نه خیمه
فرموده است که ظاهر اقامه تفصیل است بین اعانه در هر سه
و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ظالمین و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
شریفه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
از جمله آنها فرموده است که هر که در هر سه معاونه و نه خیمه
جاری یا کریم و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
آتش و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
جمع الحرفین و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
مطلب سیم محدث میگوید در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه
این است که مراد از سلطان مجبور پادشاهانی هستند که مدعی
امامت

امامت بعد از سید پادشاهانی است که مدعی نبی امیه و نبی عباس و مطلق پادشاه
ظالم و فاسق مراد نیست اگر چه ظلم و فساد را در هر سه معاونه و نه خیمه
پس اگر کسی در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
چون آن حکام معصومین را در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه
دین را از هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ولا تکرر الخ و در اخبار مذکور که در هر سه معاونه و نه خیمه
در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
حتی در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
با نهادن در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
هر دو قسم قول بقتل معصومین و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
جست دلائل بقاء حاکم جور محض و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
نیت صحیح نیست بلکه در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه
بر حبه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
میگوید پس اگر بقاء هر دو و مامون و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
باشد از هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ترجمه حقوق و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
نیت و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
صدقه ظاهر و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و روایت و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه

و استدل او بر روایت مذکور در تفصیل در هر سه معاونه و نه خیمه
چون دلالت بر سلطان ندارد و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
مکلف و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
در اعانه ظاهر علیهم اجمعین و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ظالم بصاحبان پس بدو و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
صدقه بدو و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
گفت که هر که در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
صادق و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
حضرت و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
جمع الحرفین و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
حق و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
میکنی گفت که هر که در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
بدو و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
تقریب و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
را جمع و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
چیزی و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
چند و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
گفت حضرت بصاحبان و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
حضرت و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
توضیحی کردم و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
فرمود

فرمود که شیعه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
روایتی که در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
میدانند و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
سلمان و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
سلمان و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
سلمان و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
بر ما که در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
فرموده که او و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
بگویند و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
ماهی و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
بجا و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
یا نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و اما پنداری و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
شنیدم که هر که با و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
را هر که با و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
میان است و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
بگویند و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
چنانست که هر که با و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه
که قرآن را نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه

در هر سه معاونه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه و نه خیمه

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ان ویرایم که آن الله قانتا و فرمود است پیغمبر صرح الله ان الله
محبس درم القیمة الله واحدا پس میگویم که اگر از است در حدیث
بر او علی و با بعلی او باشد ابدا القاسم گفت مرا از است
اکثرین است پیغمبر فرمود اکثر در کتاب الله میفرموده و اذ صحت
و مدوح است خدا فی قلبه پیغمبر مایه لاحیره فی اکثر من محاسن و
پیغمبر مایه و لکن اکثرهم لا یعقلون و لکن اکثرهم لا یعلمون و لکن
اکثرهم لا یؤمنون و لکن اکثرهم لا یشکرون و لکن اکثرهم یجملون
و لکن اکثرهم فاسقون و ما وجدنا الا اکثرهم من عباده و ان حیات
اکثرهم لفاسقین و پیغمبر مایه در مدح اهل الا الا الذین آمنوا و
عملوا الصالحات و قلیل منهم و قلیل من عباده یفقهون و ما من
سعد الا قلیل و پیغمبر مایه در من قوم نوری الله یهدون با حق
پادشاه گفت چگونه یاقا اکثرین مرتد میشوند با آنکه مرتب
الهدایه و معاش شریعت پیغمبر فرمود چگونه مرتد اکثر از است
بر تدبیر و حیا آنکه پیغمبر مایه خدا فخر عالم و ما عجل الا الله
قد خلت من قبله الرما فان مات او قتل انقلب علی
اعقابکم و من یقلب علی عقبیه فلن یضر الله شیئا و یخبرنی الله
اکثرین و از مرتد از این است آنچه از مرتد از منی از آب
نیست در پهلایم که موی رفت از رختها میفتافت و برادران

۵۴۰

هر دو بجای خود قرار داد و فرمود این غلامی را بفرست و او را بکشت
 سیل الفدین و بفرست و بعد از آنکه بعد از این است می آید
 و خدای قیامی که در آن وقت می آید و در آن وقت می آید
 و قوم مری صبر نکرده و باج ساری شدند و وضع این مردم
 عجلای جبار الهی و گفت این است خدای شما و خدای من
 و ضعیف شود و هر دو صبی و خلیفه مری را و باج ساری شدند
 پس مری بجای خلیفه که با آنها فرستاد و خلیفه مری را و باج ساری شدند
 ربکم و الهی الامام و اخذ بر این خلیفه و الهی قال یا این ام الکلام
 استضعف خود و کار و الهی و فی فلا تحت فی الامام و ولا یستضعف
 القوم ای این پس در صورتی که مری است امه مری که در آن وقت می آید
 بسبب غنیه او و در آن وقت و خلیفه و الهی و اینها و خلیفه مری بکشد
 چگونه مری مری و خلیفه و الهی و اینها و خلیفه مری است او
 بکشد بعد از آن وقت و خلیفه و الهی و اینها و خلیفه مری است او
 پس بادت و گفت ای من فاضل شنیده ام بگو ترا و شما را و در آن وقت
 و خلیفه مری را و باج ساری که قاصد با مری مری است و بکشد مری

[illegible]

محمد ابن هرون واوراشن ملو ميدهن مني خلفاء مني عبد الله
و سلطان منتم عباس است يعني پشت است عباس ميرسد
دست پادشاهي او پشت سال و پنجاه و شش بود
ايضا و پشت پير پشت دختر دارا ايضا و پشت پير اران
دور خلفت ايضا در زمان او وقت سده اند و پشت پير اران
غلام داشته و پشت پير اران در زمان او داشته و پشت
در آنه حليت است هفت ايضا نه واتي با الله و ان
پير معصم دست خلفه شمس سال و نه ماه ايضا و هم
سودا كل على الله صغير ابن معصم دست خلفه شمس چهارده
سال ايضا و پيرش منقر اورا است با زده منقر
با الله محمد ابن الميرزا كل على الله دست خلفه شمس
بنافوشي حناق مرد و زده مستعين با الله احمد ابن
محمد ابن معصم دست خلفه شمس و اورا و
کردند سيزده مستعين با الله محمد ابن سودا كل على الله
عبد الله دست خلفه چهارده و در زمان او
لام على النقي عمر ازندا و دست فرجه زده چهارده
با الله محمد ابن الراق دست خلفه شمس پانزده
معتمد على الله احمد ابن الميرزا كل على الله دست
دوره ماه

و سه ماه ش نزدیم معتقد بالله احمد ابن طلحه ابن
موسى مدت خلافتش هفت سال و هفتاد و هفتاد و هفتاد
مستغنی بالله علی ابن احمد ابن طلحه مدت خلافتش
سه سال و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
ابن المعتض مدت خلافتش هفت و بیست و پنج سال و هفتاد
و در زمان او حسن ابن علی عقیلی با و امام خویش گردید
تا نزدیم قاهر بالله محمد ابن المعتض مدت خلافتش
سه سال و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
مدت خلافتش شش سال و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
بالله ابراهیم ابن احمد ابن محمد المقدر مدت خلافتش
چهار سال و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد و هفتاد
عبد الله ابن علی الکفعمی مدت خلافتش یک سال و هفتاد و هفتاد
بهم بر سر مغر الدوله که شیعه بود و در آنک اویه ابو ادرکف و خلا
کرد در سلطنتش ازین شیعیان میگردید بیست و یک مطیع
بالرضا ابن جعفر مدت خلافتش سی و دو سال و هفتاد و هفتاد
تقوتی مغر الدوله بر ضد غوغوش مخرج مغر و سلطنتش نزد
او بیست و چهارم طایع ناصر الله عبد الکرم ابن فضل

[illegible][illegible]

است که مردی از عجم به قیامت الحکم بطرف حماز مس فرست
میکنند در آن ملک مشفق بود که هر چه میخواستند میسر
در جای میانه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
عرض میانه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
از خطای او است که در جدی بالی خبری نشسته و هیچ خبری
اطراف خبر را نشسته و گوش بگفتار او میدهند این سخن
از آنجا که هر چه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
ان عدم را که میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
آقا میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
چون میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
و میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
استند لیل خبر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
بر آن میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
بار آن عالم آقا میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
امیر المومنین از خط میسر میسر میسر میسر میسر میسر
اینکه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
از روز دلیه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
لوله طر فین را لقمه با ای حال از این مطلب میسر میسر
شینه

شینه خبر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
لوله طر فین را لقمه با ای حال از این مطلب میسر میسر
شینه

حرف در قهر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
و اگر میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
عبد را شکست میسر میسر میسر میسر میسر میسر
خو در اقامه میسر میسر میسر میسر میسر میسر
بر او حلال میسر میسر میسر میسر میسر میسر
اجرا میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
لقت میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
و میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
یک میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
و ایضا میسر میسر میسر میسر میسر میسر
چون میسر میسر میسر میسر میسر میسر
او میسر میسر میسر میسر میسر میسر
بر ادبی میسر میسر میسر میسر میسر
در جات میسر میسر میسر میسر میسر
که یک میسر میسر میسر میسر میسر
با یک میسر میسر میسر میسر میسر
و میسر میسر میسر میسر میسر
او میسر میسر میسر میسر میسر

امضات از حقیقه اصلح اسلام میسر میسر میسر
میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
چون میسر میسر میسر میسر میسر میسر
طعام میسر میسر میسر میسر میسر میسر
افزار میسر میسر میسر میسر میسر میسر
کم میسر میسر میسر میسر میسر میسر
روحه میسر میسر میسر میسر میسر میسر
اگر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
این میسر میسر میسر میسر میسر میسر
بدون میسر میسر میسر میسر میسر میسر
پس میسر میسر میسر میسر میسر میسر
میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
علا میسر میسر میسر میسر میسر میسر
لقت میسر میسر میسر میسر میسر میسر
پس میسر میسر میسر میسر میسر میسر
لقت میسر میسر میسر میسر میسر میسر
که آن میسر میسر میسر میسر میسر
محل در آن میسر میسر میسر میسر میسر

شده اند چنانکه در قرآن ذکر شده و بعد از هندی خداست
آنها را خلف و روی زمین قرار فرمود تا اهل زمین خداست
همدی را ظاهر می نماید و اینست از کتب مؤمنان را
دلیل بر حق و در حدیث حضرت امام محمد باقر علیه السلام از پدرانش
روایت نموده که حضرت امیر المومنین علیه السلام فرموده قائم مرا
عینی است طولانی و شجاع و در امور جوانان می کند و او را
نمی شنود و کسی برین خود ثابت با وفای اوست بعد از آنکه در روز
قیامت در درجه مرتبت است و فرموده کسی را در کربلا می بیند
و لذت این بهتر و لذت حق و شخص غایب شد و در روز قیامت
رضای او را در این دنیا و آخرت می بیند و اینست از اولاد و قائم
حق و آنها گفته اند این است حضرت حسین علیه السلام و اینست
صاحب فرموده که بعد از آن که قیام او فرمود و بعد از آنکه
که ثابت می نماید آن که در کربلا و در یاب قیام و قرب
باین محض است و این روایت کرده از امیر المومنین و در
روایت دیگر است اینکه حضرت امیر المومنین فرموده
من و این عالم هر که حسنین ۲ در حدیثی نصیر نه گفته
میشود و خدای تعالی در آخر الزمان بحوث می نماید و این
که مؤمنانی

که مؤمنانی از زمانه و در روایت دیگر فرموده صاحب
این امر از اولاد حق است که در حق گویند گفته شده یا
بکلام بیابان رفته و سبب ظلم وجود و اسراف مردم
باین بی مبالاتی می شود و از این جهت است که خدای تعالی از هر
نوع تقوی و در روایت دیگر می نماید امیر المومنین علیه السلام
بمنزله که گویند از هر شیء و شرفی در نزد مردم بزرگوار
و پستی باین پیدا می کند که در امور حق و عباد
و در روایت دیگر فرموده امیر المومنین علیه السلام
در وقتی است که مؤمنان قلبی شوند و تعجب کنند که باین
از کوه می بینند و زمین را پاره از عدل بعد از آنکه عدل
از ظلم و جور شده باشد و ظلم و جور بقتی زیاد می شود
اگر کسی فکر لفظ جلاله می کند که مؤمنانی و در روایتی دیگر
المومنین می نماید با صبح این نبأ می رسد و اینست
از این دنیا عینی نیست و در فکر بودی هم که یازدهمین اولاد
این است و ناشی اندکی است زمین را پاره از عدل می کند
چنانکه بر از ظلم که دیده و او را عینی بود که در آن پاره اوقام
نمراه و پاره در روایت دیگر است که در روایت دیگر فرموده

اورا عینی باشد که پاره از این خدا را باین عالم می رسد
و در روایت دیگر فرموده که این عالم هر که حسنین ۲
اینجا نیست پیغمبر خدا را سید عالم فرموده و از صلحش
بر روی پیر دل آید نامش نام پیغمبر خداست و در آن
و خلق تشبیه با حضرت است و اینست از کتب مؤمنان را
عزیزش داشت و فرموده و در حدیثی می فرمود که این
ای که در کفنه در قطعه که ذکر می آید است و بعد
رضی ذکر آن فرموده این قطعه از زهر عدل است بطرف
استغفار منقول است با زیادتی که آنرا سید عالم
ذکر کرده و از جمله آنها این است که فرموده پدر و مادرم
خدا را سپهر بهترین کنیز با در در وقت ظهورش
را شتر از عدل را با شمشیر متفوق و پاره پاره
کنند یعنی بعد از آن که این آیه آید که گفته اگر سوال
کنند از آن کسی که وعده غرور و غش در حدیث است
جواب می گویند ما میسر را احقاد این است که نام
دوازدهم است که است و او سپهر کنیزی است که ناشی
نرمی است و در جماعت اولاد و فاطمه است
و در زمان

و در زمان آینه مستور شود و حال می شود اگر
گویند بی اسمی که هستند در آن وقت جواب گفته شود اما هیچ
قائم بر حجت نیستند قائمند بر سر قوم یا از این اسم خداوند
بر سر دارند و است و پاره های آنها را قطع کند و پاره های آنها را کند
و بعد از آنکه خواهد از حدیث مؤمنان خولا از من فرستاده اند و اینها می نماید
و احباب را عقیده است که مردی را در آخرت از خلق کرده اند
که فاطمی است و هم مادرش ام ولد است و این اسم را می شناسد
و ظهور او بعد از این است که مستولی شده باشد بر اکثر اهل عالم و پادشاهی
از اولاد نبی است و نامش سیاه است و ایام فاطمه او را با آتش آتش
خواهد گشت و در آن وقت می رسد فرود که و عمل و قیامت
بروز کند و دایه الارض ظاهر گردد و در روایت دیگر امیر المومنین
خطبه خواندند و مجلس این است که می شنیدند خداوندی را که پادشاه و فرمود
اودی از طلائع و حبابه که بعد از مهلت و سی در رفتن آنها و عظم
نقره اودی از آسمان و اولیاد که بعد از شدت و بلا می برانند
بلا می بر شما و از پادشاه بعد از بلا امتحان می شود و بعد از آنکه بداند
هر صاحب قیامت است و صاحب کوشش و است و صاحب
نظم میباید باید نظر کند در حرات با سخا و خداست و از
انها در عباد اهل انما و اخذ می نماید و کتبی که در

و حضرت شادمان را ندانسته و عرض نمودم که من در این شهر
فرموده و در آن ملک ظاهر بودم که اظفار من در آن شهر از دندان
بر و چون فوایدی که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
چهار غایت است با هر یک از اینها که در این شهر طالع در اول
انقدر که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
همراه می نمود در دوازده ماه در این شهر طالع در اول
با طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
که اختیار کردیم که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
اما علم کردیم که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و این بحث علمی غیر از این مقام لازم و اما سوال از قیامت و در آن
حضرت که قیامت بعد از ظهور است و در سیدان احد است ناظر باین است
که قیامت اصطلاحی بر زبان می گویند که قیامت است اما در این شهر و در این
معنی خاص بودن یوم القیامت و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
عربی و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
احمدی و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
عربی و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
الدین که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
الحق و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و غیرت و سگوات است بر پا می شود که قیامت است و در این شهر طالع در اول
و غیرت است پس نظر بظهور واقعه می گاه قیامت است و در این شهر طالع در اول

سوال
از قیامت

از طالع با تو هر حقیقه چه مشرق و مغرب است
جامع بنی سکه که مضایف الیه عالم بلکه در این شهر
قرصه بر ازاده یوم القیامت و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
در صورت است و اما در جواب از سوال در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
بخت بر از اول است ظاهر است بر این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
بخت بر از اول است ظاهر است بر این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
قرصه کفنه که بخت بر از اول است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
اقد عین سیدان و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و این که فرموده بعد از قیامت است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
که مراد از عمر است بقا است نه مصنی زمان پس باین
و لاحق از زمان سوال از عمر دنیا و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
برخی حقیقه است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
میکنند سو که امام عا بنفر مایه اینقدر که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
بفرماید و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
سوال در عمر دنیا و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
نخستین فرموده بعد از قیامت است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
آخر الزمان علیه صلوات الله ان شاء الله تعالی و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول

در جواب سوال

و با تها گفته بود که اگر پیغمبر شما این سر را جویند
یا اینکه گفت میدانم قیامت چه وقت می آید و در عرضی
نبوت که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
صالح و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
احمدی و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
با حدیثی از پیغمبر است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
تبارک و تعالی که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
شأن قیامت و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
فرموده و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و جواب هم ظاهر است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
بلکه در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
بر روی که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
آن که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
مردان از زمان بعد از قیامت و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و معاد قول قیامت است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
قیامت است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول

در سوال
از آنکه

علیه السلام است هر ظاهر مراد حضرت این است که طراف
است که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
تمام زمین است و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
این قاصد از تمام حرم باشد پس با خبر مطابق بود در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
و این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
و قیامت ای ملک صدای باطلای ای ملک که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول
القیامت و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
از جهت امور اشکال نیست و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
بخت را باید که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
بعد از خلق شدن عرش خدا که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
گفته اند و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
همین که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
سوال خود را معنی قول الله عز و جل و کان عرش علی الماء حضرت
فرموده هر که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
فرموده دروغ میگوید یا آنکه انهارا انکسب کعبه پس فرمود که این
عقیده را بر خدا را تحمل قرار دهم و او را تصدق بصدقه بخوار دانسته
و لازم است که در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول
پس را او کی عرض میاید قیامت ثلث بیان فرما معنی آنکه شرفی را
فرموده عدا ای قاصد فرموده دین و علم خود را بر آید بعد از خلق زمین و آسمان
و این و این و این و در این شهر طالع در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول و در آخری که در اول

در سوال
از عرش

254

فائده لا بعضی از علم در فرق میان علم رجال و علم لدنی
نکته فرجه ایست که اول موضوع است از جنبه تشخیص روایات اخبار
و ذات و صفات و قدسها و اشیای خاصه و ثمکات الامتیه من
عشر این چهار و از بعد از بیان و نظایر اینها و از این جهت تعلقه
و حدیثی بهمان علم رجال شده و تا فی موضوع است از برای
بحث در سند و وثاقت و بیان آن کیفیت احوال و ادراک آنست
در آن از جنبه اطلاع باقی هر چه است از حدیث و تفسیر و فقه و حدیث و غیره
و در علم رجال تشخیص حقایق است اصل عبارت کافه یا قیاس علی عریض روایات
در ادیان علماء امامی پسند این علم است باطلعه و حدیث و بیان و در حدیث
پس موضوع در ادیان روایات است و موضوع اول راویان و بعضی فرجه
سرا و از این جهت حدیث علم رجال از علم حدیث حقیقی آنست که استفاده شود از
آن قواعد کلی که نسبت آن قواعد عامه و قدر بر سه مرتبه است غیر مجزیه و ثواب
نظر و اعمال و نظایر علم رجال باین طریق نیست چنانچه آنست که
بجای علم رجال هر چه در علم رجال است متعلق به بیان آنست که
میگوید در علم رجال هر چه است که متعلق به بیان آنست که
باشد و علم رجال متعلق به بیان آنست که و این فرایض خالی از رجال
نیست و فقهی بر دو قسم است فائده در بعضی مواردی آمده درین
سلام الله علیه و بگویند که علم رجال چند مراتب که ظاهر آنست
یکم آنست که فرجه ایست که در حدیث و غیره است
که سوال کرده که از حدیث و غیره است که روی در بیان

شریک اله برای خالق و منعم خود قرار ندی چنانچه علی است علی را خالق و منعم خود قرار
که خشنود و خوش میگردان الیه بخوان و بگو و بفرمودن و ناله کشیدن و
درین عالم یا الهه هم علیه جنته و فرزند همت را در شرف خود بغض و ترس
چنین که بگوید دل دوست و کلام دلدار که شرف و عبادت و دوستی با شرف
در او خفته است و دیگران با تو دراز و بزم مرعوظ و فرزند ای پسر من شرف خود را در
عز و جلال خود بخوان که اگر بی تو در روز قیامت با عمل خیر و عین و دامن بر آید
تر اعتدال بقدر و اسد و در این روز از او عالم که اگر بیانی در روز قیامت
در دلتا که بقدر که در جمیع جنت و دامن را در نگین نصیب ای است که خداوند عالم
ترا بخشد و فرزند لقا عرصه خود ای پدر چون زیاده و کفایت در دای اینج
صند باشد و من بکفایت بیشتر ندارم و فرزند لقا ای فرزند من اگر بی تو
آورد و بنو قلب من و پادشاهان من در آن روز خود خوف و ترس و لرزه و اگر
سواران من خدا را خود فرور استغاث دره ای یکی پدر دیگری زناده و نذر استغاث
ای فرزند کسیر ایان آورده بخداستغاث تصدیق میکند و فرستاد و اگر کسی تصدیق
دارد و بفرستد و بعد از تصدیق و کسیر که بعد از تصدیق و فرستاد و فرستاد و فرستاد
تصدیق و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد
انها بعضی دیگر آنها را بفرستد و کسیر که بفرستد و فرستاد و فرستاد و فرستاد
جمیع آنها را بفرستد و کسیر که بفرستد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد
بدینا کن و قلبا مشغول بآن مباش همچون خداوند عالم مشغول بفرستد
چونیم که در دنیا باشد و در نزد خود از دنیا بفرستد و فرستاد و فرستاد
و دنیا را بفرستد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد
دینا و بفرستد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد و فرستاد

یا روح البیض که در بدن سوزش بر دل یا فرمودنش مرکب یا تانی او
بنوشش پیغمبر در انجم و در روایت دیگر از حضرت صادق علیه
السلام سؤال کرده اند که آیا زنده فرموده حضرت عیسی که را که در دنیا
مانده باشد حدیث و عجز زده یا بعد فرموده حضرت صادق علیه السلام
صدیقی که را در دینی او میداشتند و آن حضرت عده غایب شدند و
گفته بودند خدا و او را ندیدم و آن را زاده صدیقی خود که حدیث حضرت عیسی
نمود در حضرت یان زن فرموده یا حضرت داری او را ببینی و عرض نمود
حضرت فرموده فرمایست را باقی از زنده عیسی و روز بعد با مادر سر
بر سر قبر او شرف برد و دعا فرمود آن پس از قبر برود که بعد مادرش بود
او را زنده دید که کرد و او نیز که کرد و حضرت رحم بر مادر فرمود و
فرمود که دلای با مادر در دنیا بماند عرض نمود ای پیغمبر خدا
عده بخور و در آن یا پیغمبر خوردن و رزق و عده حضرت فرمود
یا کله و رزق و عده عمر و مدت سال بشو و زن بکری و دلاری اولاد
بشوی عرض نمود بلی حضرت در آن حضرت او را با مادرش بعد دوزن
گرفت و دلاری از زن زنده و در خبری و در آن که فرمود از حضرت
رسول ص خواب من ایضا و منی گفتم از حضرت با مادر و منی فرموده با آنها
بشرف برد و هر چه بر حضرت رسول ص خداوندی اهل و ای فلان ای
فلان ص صیغه مایه بر زن زنده با آن که ای آنها از قبای خود برود که در میان
از خود را میگذرد و فرمود از آنها سؤال نمود و صدیق رساله ای که نزد منی

[illegible]

اعمال بندگان به غیر خود و برادران و اقربا و اعیان است بر آنکه
معین و مددگرند بندگان بصورت این عرض شود و در وقت معینان از
اعیار بسیار اختلاف است در آنکه بعضی از آنرا دلالست در آنکه
بر روز و شب اعمال عرض شود و بعضی این سفر و روستی که میگوید در آنکه
احصا حضرت امام رضا علیه السلام است که دعای از آنکه در وقت
بکنی آن حضرت در جواب عرض خود مکرر دعای که میفرماید که اعمال شما
در هر شب و روز بر من عرض شود ای گفته که این سخن بزرگ عظیم بود
یعنی دعوی بزرگ بود در نظر مردم حضرت فرمود مکرر خوانده ای
آیه و قد اعلم فی ربی الله اعلم و میگوید و الوضوء و بعضی از روز و شب
دلالست را بگوید در هر صبح اعمال عرض شود و بعضی در هر روز و شب
الاعیار و عیالی از این بصورت روایت شده که گفت خدمت حضرت صادق
عرض نمود که الواح اب میگوید که در هر روز پنجشنبه اعمال این حضرت
را بگوید عرض خود و فرمود نه چندان است و عرض میگوید اعمال اینک
و بدو است و هم صیاح حضرت رسول ۱۳ پس حدیث کرد و حضرت
آیه و قد اعلم فی ربی الله اعلم و بگوید و الوضوء را بگوید و در وقت
شد الاصحی گفت مراد از آن سوال الله الله و بعضی از اخبار دیگر دارند

الحمد لله

14

30

در هر روز دو شب و پنجشنبه اعمال عرض می شود معجزه های علیهم السلام
و روایت از حضرت باقر ع است که فرمود روزی حضرت باقر ع
در میان جمعی از خاندان تشیع فرمود که هر کس که در میان شما
و مفاقیست که از آن خبر است جابر انصاری عرض قبول جناب
عقاد ما معلوم است که از برای ما خبر است چگونه مفاد
عقاد از ما خبری است از برای ما خبر بودن نزد شما خبر است
بجمله آنکه خدا میفرماید و ما کان الله عندهم و انتم و ما کان الله عندهم
و انتم سقیم و حضرت فرمود یعنی خدا بشمار میکند و این دعا است
برای آنکه در دم عیان کردن و توبه از یاد آید و فرمود بعد از این که
روحی و ارواح العالمین فرما ظاهر می شود و علم را علم از علم میفرماید
مفاد انصاری سابقه در این کتاب است و بعد از آنکه حضرت باقر ع
و اما خبر بودن مفاد است من شما را از جمله آنست که اعمال شما در روز
خوشنبه و پنجشنبه از عرض می شود که هر کس که از شما بشنود که خدا را از او خبر
بدی از شما بشنود طلب آن را بشنود که خدا را از او خبر
این است که هر روز پنجشنبه اعمال عباد عرض می شود بول خدا ۳۰ و دیگری
اینکه هر هفته حضرت صادق ع و در روایت دیگر هر هفته حضرت روزی

191
191

3

[illegible][illegible]

فاندر هر قسم در اول آن که خبری باشد از حضرت
یا در علم الهی که فرموده فصل اول از حد و حجاب و غیره
مضمون خبری است از حضرت یا ظلم علیه السلام یا غیره و حتی
بسیاری از این خبر را حتی حج ~~حضرت~~ نهادند و ما به
و آن حد این است که هر چه در حد و ای که مرستند شد
مستقیم شد سؤال که در حد است از امیرالمومنین علیه السلام
که فرمود که در نزد ای که آوردی اگر بیایری اجماع
بر عهد طبعی آن حضرت است فرموده رأی بسوی این مطلب
ندست و انوقت که آنرا آوردیم از حد تمام حجت بود که گوش
مال از غافلین بگویم یا اینکه بگویم که بیایردی بسوی ما این
قرآن بیدار است که آن قرآن را من نمیکند که مطهر و او ضایع
از اولاد من عمره من نورانی بیرون آورد آن وقت معلومی
فرموده باید در وقت قیام قائم هم از حد میزد و مردم را از حد میزد
صاحب خبر میگوید که من آن را به خود خبر باشد و ممکن است
بگوید از حد یعنی خبر یا به خود میگوید یا و غیره

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

[Faint handwritten notes, likely bleed-through from the reverse side.]

۴۲ ابوالحسن و ابوالحسن

مجلس ۱۰۰ / در این مجلس حضرت امام

١٠٠ / ١٠٠

والمعنى ان
الاصحاب
الذين
كانوا
مع
الرسول
صلى الله
عليه
وسلم
كانوا
من
الاصحاب
الذين
كانوا
مع
الرسول
صلى الله
عليه
وسلم

1871-1872

一、二、三、四、五、六、七、八、九、十、十一、十二、十三、十四、十五、十六、十七、十八、十九、二十、二十一、二十二、二十三、二十四、二十五、二十六、二十七、二十八、二十九、三十、三十一、三十二、三十三、三十四、三十五、三十六、三十七、三十八、三十九、四十、四十一、四十二、四十三、四十四、四十五、四十六、四十七、四十八、四十九、五十、五十一、五十二、五十三、五十四、五十五、五十六、五十七、五十八、五十九、六十、六十一、六十二、六十三、六十四、六十五、六十六、六十七、六十八、六十九、七十、七十一、七十二、七十三、七十四、七十五、七十六、七十七、七十八、七十九、八十、八十一、八十二、八十三、八十四、八十五、八十六、八十七、八十八、八十九、九十、九十一、九十二、九十三、九十四、九十五、九十六、九十七、九十八、九十九、一百。

[illegible]

卷之四

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript page. The text is written in a cursive style and appears to be a list or a series of entries, possibly related to the botanical or geographical content of the adjacent page. The text is written in a dark ink on a light-colored background.

[illegible]

للمشعر
دارو کائنات غزالی
وان وجدته لقطرانی

[illegible][illegible]

انها مثل برصوم است مثل غزاهای طلب رزق و غزاهای از حضرت
 امام حسن علیه السلام در روز جمعه ماثور است مثل غزاه
 امیر المؤمنین علیه السلام و آن دو بیت مرتبه سورج -
 اخلاص در چهار رکعت نماز هر رکعت بعد از عدد -
 پنجاه مرتبه سورج اخلاص است و اختصاص نماز
 امیر المؤمنین بر روز جمعه از خبر معلوم میشود و نیز حضرت
 امام حسن عم غزاهای در روز جمعه نقل شده چهار رکعت
 است هر رکعت صد بار عدد بیست و پنج مرتبه سورج قل
 هو الله احد است و نماز شب شبانه از حضرت
 رسول صلی الله علیه و اله چهار رکعت ماثور است
 در هر رکعت بعد از فاتحه الكتاب سحره آیه الکرسی
 و یک مرتبه قل هو الله احد بخواند و بعد از فراغ
 از چهار رکعت سحره آیه الکرسی بخواند خداوند
 عالم

نیم شب

عالم از کتاب الحاق نماز کنند و پدر و مادر او
 گذشت میفرماید و بی باشد از کتاب مستحق
 شفاعت حضرت رسول صلی الله علیه و اله هستند
 و نماز روز شنبه از حضرت رسول چهار رکعت -
 منقول است در هر رکعت بعد از عدد سحره
 سورج عدد و بعد از فراغ از چهار رکعت نماز یک
 مرتبه آیه الکرسی بخواند خداوند عالم عدد و -
 آنچه یهودی و نصرانی است عبادت یک سال
 در نماز عمل او میبیند و از حضرت امام حسن
 عسکری علیه السلام ماثور است است ای فرمودند
 در کتاب بدر آن من شبت است است هر کسی در
 روز شنبه چهار رکعت نماز فعل بیاورد بظاقت و قل
 هو الله و آیه الکرسی هر یک یک مرتبه شبت سحره

نماز شب

خداوند

خداوند عالم او را در درجه پیغمبران و شهدا و
 وصالین و بیکو رفیقانی هستند اشخاص -
 مذکورین و نماز شب یک شبانه فرموده است -
 حضرت رسول صلی الله علیه و اله تسبیح در شب یکشنبه
 چهار رکعت نماز فعل بیاورد بظاقت و آیه الکرسی و
 اعلی و توحید هر یک یک مرتبه در روز قیامت -
 میاید در حالت صورت او مثل ماه شب چهارده
 است و از عقل خود متمتع است اوقت مردنش و
 چنانچه بعضی از مرستیان سوره اعلی را ستوانند
 بخوانند و از این جهت نماز شب یک شبانه از او
 عزت شود یکی از نمازهای محصره که در شب
 سه شبانه ذکر می شود فعل بیاورد و محصر از جمیع
 انها نماز حضرت موسی ای جعفر علیه السلام است
 آن

نماز شب

و آن یک مرتبه عدد و در آورده مرتبه سورج توحید است
 و نماز روز یک شبانه فرموده است حضرت
 رسول صلی الله علیه و اله هر کسی در روز یکشنبه
 چهار رکعت نماز فعل بیاورد بظاقت و آیه امن
 الرسول شبت میفرماید خداوند عالم عدد و
 نصرانی و نصرانی عبادت هزار سال و حضرت
 عسکری علیه السلام فرموده اند در روز یکشنبه
 هر کسی چهار رکعت نماز بظاقت و سوره تبارک
 الذی بیدع الملک بخواند خداوند تبارک و
 تعالی او را در درجه پیغمبران از شبت که طالب
 باشد مسکن کند منزل میدهد و شب دو
 شبانه غیر از آنچه ذکر شد حضرت رسول صم فرموده
 است هر کسی در شب دو شبانه در رکعت نماز فعل

نماز شب

نماز شب

بیاید و در نجات کتاب پانزده مرتبه و قل حواله الله
 احد پانزده مرتبه و معوذتین پانزده مرتبه و بعد از
 سلام پانزده مرتبه آیه الکرسی و پانزده مرتبه -
 استغفار بگوید اسم او را در اصل شش شت میگوید
 اگر چه قبلاً از اصحاب آنی بوده و گنا حاکم استغفار
 او را که شد بدتر است از گنا حاکم سرب حجب -
 ظاهری بخشد و شت میگوید در مقابل هر آیه که
 خوانده است یک سجده و یکبار و گویا خواننده از اولاد
 اسمعیل هم انرا فرموده است الخ و الطاهر فرموده است
 حرکتی در شب دو شبیه و از ده رکعت نماز نجات و
 آیه الکرسی یک مرتبه بگوید و بعد از رفع از ده رکعت
 حرکتی حواله الله احد و استغفار و صلوات حرکتی
 دوازده مرتبه بخواند در هر قیامت منادی ندا میکند
 او را

او را با صد مرتبه و در شب که بیاید و ثواب عمل خود
 دریافت کند و نماز روز و شب بخواند و در شب
 جمعه وضو غریب فرموده است حضرت رسول صلی الله
 علیه و آله کسی که در روز و شب و وقت از طهارت بخواند
 در رکعت نماز بخواند و بعد از رفع از ده مرتبه استغفار
 کند و ده مرتبه صلوات بفرستد خداوند عالم جمع
 گنا حاکم او میامرزد الخ و از حضرت امام حسین ع
 علیه الصلواته والسلام روایت شده است که حرکتی
 روز و شب ده رکعت نماز بخواند نجات یک مرتبه
 و فرمود ده مرتبه خداوند عالم و رانی در او
 قرار میدهد در روز قیامت که جمع مخلوقات غلبه
 از او میروند یعنی تمامی مقام آن شخص در روز
 قیامت میکند و جهت شب سائینه در اخبار ماورد

نماز و کتاب
 و آیه الکرسی
 و بعد از
 هر یک یک سجده

نمازی میفرموده و چنانچه اصل بخواند نماز سستی -
 غیر از نماز مرتبه داشته باشد یکی از نمازهای الهی -
 علیه السلام بخواند و خواص آنها را جابر بن عبد الله
 و اسامه بن زید از حضرت باقر است که دو رکعت است و
 در هر رکعت بعد از حمد صد مرتبه سبحان الله و الحمد لله
 و لا اله الا الله و الله اکبر است و نماز حضرت امام علی ع
 است که دو رکعت است و در هر رکعت یک مرتبه حمد و دوازده
 مرتبه قل حواله الله احد است و نماز حضرت جواد است و
 آن دو رکعت است در هر رکعت بعد از حمد صد مرتبه
 سوره اخلاص است و نماز حضرت عقیل مروجی له الفدا
 میباشد که بعد از تسبیح ایاات بعد و ایاات تسبیح
 صد مرتبه بگوید اللهم ایاات بعد و ایاات تسبیح
 و بعد از صد مرتبه نجات و یک مرتبه سوره اخلاص
 بخواند

بخواند و بعد از سلام صفای عظم السلام تا آخر بخواند
 و نماز روز و شب از حضرت رسول فرموده اند حرکتی در روز
 سائینه در وقتیکه نماز داخل شده باشد بیست رکعت نماز
 بخواند نجات و آیه الکرسی یک مرتبه و توحید صد مرتبه
 بخواند و در نمازهای بر او شستنی شود و حضرت امام
 حسین ع علیه السلام فرموده است حرکتی در روز
 سائینه شش رکعت نماز بخواند نجات کتاب و آیه -
 آمین الرسول تا آخر آیه و اذان را از ایت یک مرتبه بخواند
 عالم جمع گنا حاکم او میامرزد و بیرون میروند از او
 مثل روزی که از مادر متولد شده فرمودند حضرت رسول
 صلی الله علیه و آله حرکتی در شب چهار شبیه دو رکعت نماز بخواند
 بخواند نجات کتاب و آیه الکرسی و توحید و ایاات تسبیح
 حرکتی یک مرتبه خداوند عالم جمع گنا حاکم او میامرزد
 میامرزد خائنه که در روزی که فرموده است مصمم
 نماز

نماز روز و شب

طریق انتخاب جایز است یعنی آورده شود و باید دانست که اگر
کسی نخواست فریضه یا ایام تطهیر نمازهای ایام حقه یا روز
های حقه کند و بیست و یک روز کند در یک سال و فراموش
نکرد و نظیر نماز حضرت جعفر که در میان فرائض ذکر نموده ایم و -
معنی است گفت شد این حکم در نمازهای که زیاده از یک ماه
دارد جاری نیست و در حفظ فعل خداوند عالم جریانی حکم
در آنها اقری است و نمازی که حضرت کمالیتم در وقت بیست
چهار رکعت در هر روز صحت فرموده است نماز و آیه الکری
از جهت حفظ اصل طاعت و دنیا حقیر از فرائض فریضه و
نیم و در این احتساب خبری شل احتساب نموده در جواز احتساب
نماز حضرت جعفر هم نظر فرسیده و لیکن معنی است استدلال
با جمیع در جواز احتساب فرائض فریضه و آیه الکری و آیه التین
صادق میاید آیه علی را بطلاند التین و آیه الکری -
فیصله الله تعالی فی احله و ماله و دینه و دنیاه و دینی و
را بعضی از اعلام شل سید استاد در احتساب نماز فضیله
کیفیت ماخذه از فرائض مغرب ذکر فرموده اند و فصل دلیل در
سند

سند از طریق ره موجود است و از این باب جایز است نماز
بیست و یک رکعت که طاعت مغرب و عشا و بار است که تقسیم یک حد و
و آیه الکری و توحید و عهد و معوضین حرکت بخیر و یا نوره
مستحب است چهار رکعت در اسلام از نماز مغرب و عشا و یا در وقت
نیم شب است و تیره را کیفیت نماز شب نوشته که با نوره
ما بعد از نماز عشا و یا در وقت و در وقت و یا در وقت و یا در وقت
در وقت و یا در وقت و یا در وقت و یا در وقت و یا در وقت
غیر بر نفس حقیر حاصل دارم و در حال عالم حقایق انوار
صاحب و مثال از شیخ طبری در مقام الاخوان نقل سکند
که فرموده است حضرت صادق علیه السلام حرف علی بن ابی طالب
شد بر طاعت نوری بسیار کن حرف بسبب نوری کردن زیاد
گاهی مظلوم ظالم بشود و لیکن اگر ظالم بتوبه عمل کنی و در
رکعت نماز در زیر پیمان فعلی یا در وقت نماز نوری کنی -
اللهم انی نادیک ابی ملائک قد طلقی ملائک عی احدی اصل
عزیزک فاستوف ظلالی الساعه الساعه و چون این عمل کنی
بروند عی خیری که دوست میداشتی و حضرت فرموده اند
چون در کارهای تنگی و ضرورت قرار آمد و در رکعت نماز عشا یا در

بای کفایت که بعد از حد سوره و بعد سوره انما فی الله فخر
میتواند و حضرت الله تعالی عزیر از آن و در رکعت ثانیة بعد از
حد و سوره و بعد سوره انما فی الله فخر و در رکعت ثانیة بعد از
کفایت این نماز میاید بقیه تیر شده است و غیر میاید -
این شیخ بدل از این و گناید بشیر و ظاهر امر او این است
که آن عصر و بدل بسیر بشیر و گناید من این است که وقت
حزین که در مسائل مکتوب است از خزان محرم است یا از
مادی یا از نیک که در مسائل روایت کرده و از حضرت است و هر
السلام بالمطابق و نماز از جهت ایام دین سابقا گفته ایم ما نداده در
کافی از حضرت صادق علیه السلام روایت سکند که فرموده اند که من از
نماز و نماز میاید باشد حال نماز اللهم انی ارجو الله محمد و آل
محمد و اقدم بین یدی صلواتی و اتقرب بهم الله فاحملی بهم و جی
فی الدنيا و الاخرة و من القربین شت علی عمره و من باختم لی بطاعتهم
معرفه و الا منهم ناها السعاده و اعظم بها بانک عی کل شیء
و چون از نماز صرف شدی بگو اللهم احملی مع محمد و آل محمد کل
عالمی و بلاد و احملی مع محمد و آل محمد عی کل شیء و سلب اللهم احمل
عیای عیلم و عیای عیلم و احملی عیلم فی المراتب کلها و لا
تفرق بینی و بینهم انک عی کل شیء قدیر فاکند که در اصل کافی از آن
قره ثانی روایت سکند که حضرت امام محمد باقر فرمودند من
خدا قسم قطعی که کسی باطل نمیکند و کلامی که در آن است که کلمات سکند

مدالین

این دو جزو نماز میباشند

بسم الله الرحمن الرحیم این دو جزو نماز میباشند
صفحه اول از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۲۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۳۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۴۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۵۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۶۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۷۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۸۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۱ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۲ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۳ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۴ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۵ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۶ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۷ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۸ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۹۹ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت
صفحه ۱۰۰ از هر دو در وقت و معانی آن و حکم آن و من از هر دو در وقت

ويعتبر عدم قطعته بمبدأ المعصوم مع ان تقسيمه في مخالفات اشارة الشيخ
 من الجمع بين الروايتين في الشهادة لما جمعهما في الاستصحاب ولا يفعل
 جمع غيرهما كما لا يخفى والكلام في صدور الروايتين في المعصوم كما
 يظهر من السالك حيث قال وعلما ان طريق الروايتين قاصرون
 اخذوا مثل هذا الحكم بما رواه روضة ابن كلب في الشرح ووجهه كما فيها
 من قاعدتهم غير صحيح لوجودها في اصول المعبرة وشكك قوله وبمنه
 الرواية مع استمرار العمل بمضمونها مخالفة للاصل في اعتبار العمل بتسعة
 شهر من حين الطلاق فانه لا يطابق شيئا من الاقوال التي فاتها لا
 قال في ترجمتها تسعة شهر من يوم الطلاق فلهذا لم يفت بغيرها و
 بين ما دل عليه الدليل اذ لا يقرض فيها يكون ذلك مدة الحمل
 وهذا ظاهر منها يتبعها في قسمه ويؤيد قوله وايضا ليس في
 الرواية ما يدل على ان رتبة الحمل بل في التقيد بالتسعة

السالك

حين الطلق

ما يقرب من قسمة يكون من حين الطلاق ما يقتضي خلافه ثم علم
 ان في المقام انما رآى ان الرواية دليل على ما هو المشهور من التبرع
 بالتسعة والثقة بعد ما وعثر على ما ذكرناه وما ياتي ولا جابر
 لما في روضة الشهادة وهو لا يقول جابر يتبعها في عقد حكم
 العدم والى هذا ينظر قوله في عايشته في روضة عند قوله عن
 شهر القولين وهذا الحكم وهو التبرع تسعة اشهر او سنة ثم الله
 بعده هو المشهور بين الاصحاب لا يعلم فيه مخالفا والمروي فيه غير
 السالك في ابي عبد الله عليه السلام التمسك على تسعة اشهر سنة واحدة
 وانما ترضى تسعة فليس مروي لكن عليه اكثر الكتاب الخ وادور عليه
 في الحديث انه ان قصرت المرأة وليلة ومويدة من الاجابة من جبريد
 التي وموصى محمد بن حكيم بقوله وقد عرفت ان جميع روايت
 سودة في ما دللت عليه الاخبار وان اختلفت وجه الاستدلال
 بان رتبة الحمل في كل رواية سودة او اداة المرأة

المرأة

المشقة

الحمل كما في تلك الروايات فان حكم التبرع بما في نحو كانت في رواية
 بالتسعة ثم السنة وقوله والظاهر ان الذي حكم به في الرواية
 هو ضعف سند الرواية وعدم المعاضد لها فيما دللت عليه وقد
 عرفت ما خلفناه من هذه الاخبار التي فيها الصحيح وبما صطلح
 والمؤثق وقد اظهر بذلك ان ذلك غير مختص بزوجته سودة
 الخ وجاز في جميع هذه الاخبار روح فمرة ما جميعا بوجه الشكيات
 والديارات من غير مخالفة في البين من الاخبار ولا في علمنا الاجراء
 لذلك في النادر غير ملتفت اليه وتطبيقا على الاصول ثم كثر المزمع
 بقوله الثاني ان ما ذكره من الطعن في الرواية يفتقر الى
 هذا الذي اورد من خصوصيات سبط السيد فضعف ما عرفت في
 غير موضع مما تقدم ان في غير مرضي ومعتد اما اوله فلهذا
 ضعفها بشبهة العمل بها بين الاحكام واما ثانيا فلهذا
 بما ذكر من الاخبار فان احكامها تقتضي غير مختص فيها كما عرفت

في الرواية
 في الرواية
 في الرواية

عليه
 ثم روي في رواية واحدة واما ما هو لا يرد على ما روي
 في الطعن عليه من سبطه القائل بمخالفة وانما اذا ثبت في الاخبار
 تعلم مواقع النظر فيها اذ لا متنها وقد عرفت ان جميع الروايات
 الخ بيان ذلك ان الرواية بمنية حكم المطلقة التي لم تترفع
 اكثر السنة الا في سنة واحدة واما الاخبار فمخالفة لما روي في الرواية
 العمل بعد الطلاق واحكام فيما حكم العمل به بناء على تنزيل دعوات
 منزلة الثبوت اما ما روي من منية ما في خلافه فمفصل في محله فانهما
 المخرج فيما يتعلق به من طرف الشرع والعمل في متعلقاتها فلا بد
 العمل او الحيض او الطهر فيثبت عليها احكامها كالاعتدال وبقية
 اشهر او ازيد من اومع بقاء الحمل ومن البين اختلاف
 الموضوع بل الحكم والى هذا حكم المحقق في وجوب الصبر
 مع الدعوى للحمل تسعة اشهر او سنة وادعى السيد

المرأة

١٠ الدماء المتصفية في الوقتية ثم لا تقول ان اورد عليه منافع ثم ما وفيه قط على
 من انفسه انتم وتكفل الفرق بين المتصفية عند الدم وبين الدم في العمل وحكم بغيره ما لا يخل
 في المقامين من وجوب السرقة في السعة المقامين لعدم عبارة بخبري سوده وعمار
 ثم علم ان مبدء السرقة في المسكين هو ان يولي له الطلاق وقصره بغير اقرار
 في التكميل وهو صحيح والتعبد بالتقصير في المقام كما انما في بعض الاماكن عدم
 لاسي القوا على المساعدة في الاخبار ومنها قوله فان حكم السرقة
 باق فو كانت الخ بيان ذلك ان السرقة على ما رجع جميع من اصحابنا
 على قسمين سرقة بالهيف وسرقة بالهمل فاق انقطاع الدم عن السرقة
 باجماع المتعارفين في النساء اما المصادرة في الحيض من البرز او الرضاع
 او الحمل او غيرها ويعبر عنها تارة بولات الشهر واخرى بالتي في
 غلظ

من الحيض ولا يحسن ولا يرب في التباين الفسخ والطلاق بله شهر اذا كانت ١١
 ضرورة مدخلتها وهذا هو المصطلح من علماء الدار واثبت فيه والاصل في معناه
 الذي ينافي في الحيض بمعنى عدم العادة والى هذا المعنى لصح ما في المالك وما تفر
 عنها من قوله لا يخلو بالسرقة من ثبوتها في الحيض في مدة تزيد عن ثلثة اشهر
 فان ذلك لا يثبت فيها بل هي من اقسام ذوات الحيض وفي الرضا في السرقة
 بالهمل هي التي في سن من الحيض ولا يخلو يستدل على حكمها بصحة الاشارة مع
 ان السؤل عنها فيها هي السرقة بالهيف وما رتب المالك في قوله ان غلظ
 من القيسين موضع برز ولا يلتفت الى انه مجرد اصطلاح فوقع
 فيما لم يجد مثله من احد قال المقام الثالث في السرقة وهي السرقة
 من الحيض او الحمل في قيس ذوات الشهر وما يلحق بذلك من

٢ يصح

القيسين

١١

١٢ المقام وفيه بحث الاول في السرقة بالهيف وهي التي لا يخلو مع كونها
 في سن من الحيض ثم ذكر حكمها وسببها ثم قال البحث الثاني في السرقة
 بالهمل وهي التي ابتدأت العدة بالاكراه فثبت في شهر ثلث او قبله حيفا
 فان كنت لها ثلثة قرو بان حصل لها قران هذا الاول وهو السابق على
 الدم فانه محسوب بقبره كما تقدم ولو في ازيد من من الثلثة شهر عتبت
 بها وان تاخرت الحيضة الثانية او الثالثة فقد استلقت بالهمل وقد
 اختلف الاصحاب فيها على قولين استقر ويذكر على ما عرفت من قولهم
 ان الموضع في السرقة بالهمل غير محدد بخاصة فهو في كلام احد من
 الصنفين واصحابنا رضوان الله عليهم من اشمال على الشرط والجواز
 وكما نقل مما هو المعلوم من ان السرقة بالهمل والسرقة بالهيف مما يكون
 الموضع فيه نوعيا وتكون اليسته فلو ثلثة فيهما ولو ادمى العلية

الموضع

في خصوص

في خصوص السرقة بالهمل من الدخبات وقد عرفت في هذا الموضع ان الموضع لا
 يكون لها معنى غير ما يتبادر الى الربة في جميع السرقات من التي لا
 يخلو وهي في سن من الحيض سميت بذلك لحصول الربط والشك بالسرقة
 اليها باعتبار وقوعهم في الحمل او غيره وقوله وان تاخرت الحيضة الثانية
 او الثالثة فقد استلقت بالهمل يعني ان يكون في ثلثة اشهر من الحيض
 ما يصلح في سن من الحيض فاقبالا للثبوت وكونها قبل مضي الثلثة اشهر
 وكونها متصلة بالطلاق صحيح ليس من مقومات الموضع وفي المقام
 الدم وهو ان الدية للسرقة هي في قوله نعم واللا في ميسر من
 الحيض من فساكلم ان اريتم فقد تم من ثلثة اشهر واللا في لم
 يحسن بنسبة حكم من لا يحسن وان في سن من الحيض وانما الاشكال

يخص

١٢

١٤
 فيها بين الاستصحاب والسبب في دلالتها على ثبوت العدة وعدمها
 للتفسير والاعتدال بالظن اذا كان مسبوقا بالدخول وسببنا
 وقد افقده الجميع واقفقت الاخبار بان الله المبرئة اذا قضى وهي
 في من قضى بعد بالشر اما الحكم في ان النفي اطلاقا فينقض
 حاكم بالبرئته كيف كانت او النفي راجع الى ما هو المتعارف بين
 النساء فيكون معنى العبارة لا تحيض بحسب المتعارف وهي في من
 من قضى وهذا الحكم من الاطلاق كما لا يخفى طاهر الاصحاب
 هو ان المراد في المتعارف وعدم اختصاص الحكم بمن لا تحيض
 اصلا ولا خلاف بينهم في ان المتعارف في النساء هو الحيض
 في كل شهر مرة بل هو الاصحاب ان مقتضى طبيعة النساء وعادة التي
 جعلها الله تعالى من ذلك وان ذلك هو الحائض في قيام الله

نعم

مقام المقر عند عدمها كلا او ههنا ان عرفت عدم الفرق بين قدر ١٥
 الحيض والعين وغيره من الاقر والعامة المتعارفة بالمتعينة والنادر
 بغيره ولم يجد ما يغاها في كتب الوجوه فتركت متعينة الحيض بالنفي
 باتيها حيفا في كل شهر او التي لا يزيد حيفها عن شهر وهذا لا خلاف
 فيه ولا في حكمه من المقر بالقرء عدا ما يظهر من المفيد حيث
 انه اعتبر الاظهر في مقبل الشهر والخضات في مدهه وسبب في مخالفة
 ان الاشغال والاضطرار في فوائدهم ووقوعهم في الخط العظيم هو
 انهم لا يلتفتوا الى جهة الصدور في الروايتين المزبورتين وعلموا بصدق
 برواية ودة وقصير من الجمل مع اعتراف جميعهم بضعفها من
 جهة السند وعدم المؤيد لها ولا شهرة خذفا لما عرفت من
 الحقائق وسيطر ضعفه انشراح بيان ذلك ان الرواية

سوي

١٤

الملاش

١٥
 المزبورة بل على ان المبرئة لو رأت حيفته في الشهر الثالث بعد الطهر
 فعدت بتمتع ثم الثلثة ان لم تحيض لها القران قبل التسعة المتفاد
 منها ان المبرئة لو رأت الدم في اقل من ثلثة اشهر فهي ليست من
 ذوات الاثر وفعلوا فيها بعد الاخذ بمقتضى ما مع خلوها عن
 التقييل بان الاقرء ان ثبت قبل التسعة فقد ثبت العدة عن
 الشهر والافاليتين التسعة والثلثة قال في الجواهر تبعا لبعض
 المتقنين وفي معنى المتعينة معادة الحيض فيما دون الثلثة
 اشهر الخ وفي الحقائق بعد ان عرفت العادة بالحيض من كانت
 الحيض باتيها مع عادة النساء وانتفاخ كل شهر مرة فانها المتبادر
 والتكثير والتكثرة دون من تصاد ذلك في اربعة اشهر او
 خمسة اشهر وان من القواعد المقررة حل اطلاق الاخبار على
 الافراد الشائعة فانها هي الافراد التي ينصرف اليها عند

ينصرف

لقد

الاطلاق دون الفروض الدالة فانها معتدة بالشر قال وبالجملة فان
 المعادة التي حكمها العدة بالاقرء هي التي تصاد الحيض في كل
 شهر مرة وفي معناه من تعاد الحيض فيما دون الثلثة فانظر الى الفرق
 كيف يمكن من الدخول في ذلك بعد الاعتراك بان العادة لا تزيد
 عن شهر وان من القواعد المقررة حمل المطلقات على الشائعة من
 الافراد وكيف يمكن من الحاق غيره من دون دليل على ان الروايات
 والنية المزبورة مخالفة من اعتبار العادة وهو وخير يعتبرون
 العادة فيما دون الثلثة وهي غير المأثمة من حيث التسند ووجه
 الصدور معارضته بالصالح المعبرة المستقيمة فلتشرع في بيانها
 بمول الله وقوته ومنه التوفيق اقول روي الشيخ في الصحيحين
 الحلبي قال الصادق عليه السلام عدة المبرئة التي لا تحيض والمتعينة
 التي لا تظهر ثلثة اشهر والتي تحيض وتستقيم حيفها ثلثة قروء و

وجه الصدور

١٥

١٠٠٠ من الصادق ع عن قول النبي ان اربتم ما الرتبة فقال ما زاد مع
 شهر فهو رتبة فقلت ثلثة اشهر وتترك الحيض وعنه عن ابي بصير
 ان الصادق ع قال في امرئته يطلقها ورجعها وفي حيض كل ثلثة اشهر
 مرة فقال اذا انقضت ثلثة اشهر انقضت عدتها بحسب ما كل شهر
 حيضة فحكم بان الرتبة تحقق فيما زاد مع شهر ومن البين ان النكحة
 بها مسترابة والحكم فيها ثلثة اشهر وترك الاستدلال بالحيض وان
 عرض نعم لوزاد عن شهر في الحيضة الاولى ونقضت في الاخيرين
 عن الشهرين بحيث يحصل لمراتك حيض فيما دون الشهر الا ان ثلثة
 فقد انقضت عدتها بالافراء والمبين لهذا الحكم صحة وزارة
 الله والفاكهة تعين الرواية الاخيرة ان السنة فصل بمعنى
 الاشهر وان رات الدم من جبهه اعتبار روقي الطلاق في الظاهر

تسعين

وفي

وفي صحته محمدا بن مسلم عن ابيه قال في التي تحيض في كل ثلثة اشهر
 مرة او في سنة او في سبعة اشهر والمستأخدة التي لم تنبع الحيض
 والتي تحيض مرة وتفرغ مرة والتي لا تطلق في الولد والتي قد افرغ
 حيضها وزعت انها لم يأتس والتي ترى الصفرة من ثياب ليس
 بحسبهم فذكر ان صلة هؤلاء كلهم ثلثة اشهر وعن ابي
 مريم عن الصادق ع في الرجل ينفك امرئته وهي تحيض في كل ثلثة
 اشهر حيضة واحدة قال يطلقها بطلقة واحدة في عدة اشهر فالا
 انقضت ثلثة اشهر من يوم طلقها فقد بلغت منه وهو غائب
 من الخطاب وفي صحيح آخر عن الجلي قال سألت الصادق ع عن
 قول النبي ع ان اربتم فقال ما زاد من الشهر فهو رتبة ورواية
 ابي الصالح ورواية عبد الرحمن ورواية زارة وغيره

ابن الصالح

٢٠ من الصادق ع عن قول النبي ع في ما شغل عليها رتبة ورواية
 حقيقة المتقدم من الملق في رتبة لومع الدعوى بالاشهر وثبتت حكم الواقعة
 ونافية للعبارة بالافراء واما غيرة فظهور في الدعوى بالاشهر وان لا
 الدم فيها من اذ احتمال كون الحيض بعد ثلثة اشهر ان كان هو في غايته
 البعد في الحدائق حكى عن شارح النافع انه حمل رويته ان مسلم
 ابي مريم ع في حيض بعد ثلثة اشهر ثم قال فلا حيض لغيره فان مفاد
 لفظة في هو الطرفية وكون الحيض في اشهر وثلثة لا بعدا ولا رتبة
 ايضا تاويل الشيخ في الاستبعاد وتأويله في الترتيب فانه اول
 اخبار الاشهر في الاول ما اذا لم تكن لها عادة بالحيض او ربيت
 عادتها فانها تعتد بالاشهر وفي الثاني عن من كانت لها عادة
 مستقيمة وكانت عادتها على كل شهر مرة فغيرت وقد نبه الامام ع
 بقوله فحسب بها كل شهر حيضة في خبر ابي بصير المتقدمه والاضافة
 لعدة النساء ولات كما افاد في الحدائق مضاعفا لعدم جريانها

فأما

في بعض الاخبار وعدم شأه عليها من الاخبار بل ليس فيها ما يثبت فيها
 قبلها للما قبل واخرها عن طاهره ولما تسمى المستعدة
 الى قائلها لانه اعلم بها وينفذ في غايته بعد بل الصادق فان الاخبار
 المذكورة اتوى ما يمارضها من فنية حمل ورواية بدهر تب كيف
 يا هذا الضعف في نفسه فسر غير المعصوم وترك الصادق ع القوية الخبر
 الخبرات في الواقع لثاني القية فلما كان الامر مخففة في هذا الخبر
 والغير الذي من جميل كما هو الظاهر من عدم حوران فيه كان
 الواجب من التعامل في اخبار العلة فيه عدم الاعتبار بها ولا معانها
 وهو في غايته شحاقة فانها مخصوصة بدعوية الحمل والتي انقطع عنها
 الدم وهي تطلق انما الحمل ولما تسمى الدخاب استدلالا بالثبوتة
 في علم مدعية الحمل طي ان الموجب للاستدلال بها في العام
 معاهدة الرواية بدهر هو انما رايان الدخاب على رتبة ورواية بدهر
 عنه معارضتها بالدخار الصالحة المتقدمة ولا معانها

في بعض الاخبار وعدم شأه عليها من الاخبار بل ليس فيها ما يثبت فيها
 قبلها للما قبل واخرها عن طاهره ولما تسمى المستعدة
 الى قائلها لانه اعلم بها وينفذ في غايته بعد بل الصادق فان الاخبار
 المذكورة اتوى ما يمارضها من فنية حمل ورواية بدهر تب كيف
 يا هذا الضعف في نفسه فسر غير المعصوم وترك الصادق ع القوية الخبر
 الخبرات في الواقع لثاني القية فلما كان الامر مخففة في هذا الخبر
 والغير الذي من جميل كما هو الظاهر من عدم حوران فيه كان
 الواجب من التعامل في اخبار العلة فيه عدم الاعتبار بها ولا معانها
 وهو في غايته شحاقة فانها مخصوصة بدعوية الحمل والتي انقطع عنها
 الدم وهي تطلق انما الحمل ولما تسمى الدخاب استدلالا بالثبوتة
 في علم مدعية الحمل طي ان الموجب للاستدلال بها في العام
 معاهدة الرواية بدهر هو انما رايان الدخاب على رتبة ورواية بدهر
 عنه معارضتها بالدخار الصالحة المتقدمة ولا معانها

فاما في العلم علما علم لا يسمع الناس الا المظهر فيه وعلم
 هو صيغة الاسم وعلم السمع الناس ترك المظهر فيه وهو
 قارة النوع وعلم وازاين باب كعلم حقيقة فابعد
 نيت مراد از علم كسي است كقوة استيطاني او شيت يا بعد
 اعلم از اينكه معلومات او شيت يا بعد يا معلومات
 او كتر يا بعد پس اعلم بمعنى استاد است بغيره واما
 ثانيه يعني اول خبري كذا از است حضرت رسول ص
 مشرع عدد دين بغيره بغيره عرفه از عدالت
 بعد رسول الله ص كذا كذا دين بغيره بغيره است
 جعلت قدره سمع وروى في نسخة اخرى اوله
العلم العلم واما في اصول دين وفروع ان
 انما ينسب بعضه الى العلم بغيره بغيره واما في اصول وفروع
 مشرع كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بانساقه علم معلوم از دين بغيره بغيره بغيره بغيره

فاما في العلم علما علم لا يسمع الناس الا المظهر فيه وعلم
 هو صيغة الاسم وعلم السمع الناس ترك المظهر فيه وهو
 قارة النوع وعلم وازاين باب كعلم حقيقة فابعد
 نيت مراد از علم كسي است كقوة استيطاني او شيت يا بعد
 اعلم از اينكه معلومات او شيت يا بعد يا معلومات
 او كتر يا بعد پس اعلم بمعنى استاد است بغيره واما
 ثانيه يعني اول خبري كذا از است حضرت رسول ص
 مشرع عدد دين بغيره بغيره عرفه از عدالت
 بعد رسول الله ص كذا كذا دين بغيره بغيره است
 جعلت قدره سمع وروى في نسخة اخرى اوله
العلم العلم واما في اصول دين وفروع ان
 انما ينسب بعضه الى العلم بغيره بغيره واما في اصول وفروع
 مشرع كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بانساقه علم معلوم از دين بغيره بغيره بغيره بغيره

فاما في العلم علما علم لا يسمع الناس الا المظهر فيه وعلم
 هو صيغة الاسم وعلم السمع الناس ترك المظهر فيه وهو
 قارة النوع وعلم وازاين باب كعلم حقيقة فابعد
 نيت مراد از علم كسي است كقوة استيطاني او شيت يا بعد
 اعلم از اينكه معلومات او شيت يا بعد يا معلومات
 او كتر يا بعد پس اعلم بمعنى استاد است بغيره واما
 ثانيه يعني اول خبري كذا از است حضرت رسول ص
 مشرع عدد دين بغيره بغيره عرفه از عدالت
 بعد رسول الله ص كذا كذا دين بغيره بغيره است
 جعلت قدره سمع وروى في نسخة اخرى اوله
العلم العلم واما في اصول دين وفروع ان
 انما ينسب بعضه الى العلم بغيره بغيره واما في اصول وفروع
 مشرع كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بانساقه علم معلوم از دين بغيره بغيره بغيره بغيره

فاما في العلم علما علم لا يسمع الناس الا المظهر فيه وعلم
 هو صيغة الاسم وعلم السمع الناس ترك المظهر فيه وهو
 قارة النوع وعلم وازاين باب كعلم حقيقة فابعد
 نيت مراد از علم كسي است كقوة استيطاني او شيت يا بعد
 اعلم از اينكه معلومات او شيت يا بعد يا معلومات
 او كتر يا بعد پس اعلم بمعنى استاد است بغيره واما
 ثانيه يعني اول خبري كذا از است حضرت رسول ص
 مشرع عدد دين بغيره بغيره عرفه از عدالت
 بعد رسول الله ص كذا كذا دين بغيره بغيره است
 جعلت قدره سمع وروى في نسخة اخرى اوله
العلم العلم واما في اصول دين وفروع ان
 انما ينسب بعضه الى العلم بغيره بغيره واما في اصول وفروع
 مشرع كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بانساقه علم معلوم از دين بغيره بغيره بغيره بغيره

10

٢٥ ليس المرحوم

السري

مقدم

الثاني ان الملاحظة تقيد الملكية ان لم يجمع المانع المعقضي
 ومع قصر المآل في عا اليه فقيدها ولا يورث العين
 ان صف المبيع محل الصف السبب ولا ذلك لم يربطها
 تمام درجعات الملكية كما انها مع المانع لا تقيد الملكية فقيدها
 فقيدها الحقيقية لثبوتها عليها ولهذا عيبت الوجهية للتأخر مع
 ان الصف مانع من تأثير الملاحظة وانه المانع في حق
 قدر الخاص في المقتضى من فاعل المانع ليس شريك ملك
 المال والمعدوان يمنع من المراجعة العليا للمعنة وهذا بالاختصاص
 ومن بعد جعل الشخص نفسه في وثاق الماء والظلم من المانع في
 السبب والاختصاص مع عدمه بما لم يجمع ولا
 عا لثبوتها بالملك والمال في قوله لا يورث العين
 فقيدها في قوله ولا يورث العين هو المالك الذي جعل المالك في
 نظر المعنة العام وقد يقال في المصلحة وتعد في وجه
 طرفة في هذا المعنى انما ان الاجابة على الوجه في
 جهة المصلحة وليس محتمل المانع فانها معدوم في
 التمسيد في قواعد مورد الاجابة العين لا يستحق المصلحة
 لان المانع معدوم في التعليق في الملك في عمل القابلية في
 في العين او باعتبار الاتحاد في المصلحة والملك التمسيد في
 الشارع لا يصلح المانع وتقصيد المانع في وجهه في قوله

[illegible][illegible][illegible]

وحده فالجرح وعدم العلم من الواجب وهذا الاعتبار قد تطلق الشرطية
على العلم والعدم فلا بأس بالاعتبار بان القدرة والعدم شرطان للتعريف
او الجرح والجهل والاشارة من موانع او يكون في الطعام ايراد مطلق
يجب على من يصفى الاطعمان ومقتضى ذلك وحذف التعريف طريقا
اذا شك في شرطية غير عدم وجوب الاعادة بان يقال اعتبار
الطهارة في الترتيب والبدن شفاها من امر متاخر وجوب الصلوة
ويكون الجرح في قوة قولك صل وظهر قولك في الصلوة التي يجب
عليك فترى من قبل العلم باقتضاها طهارة الترتيب في الصلوة ثم علم
في الوقت اعتبارها المصاحب الايمان عليه ثانيا فان هذا الصدد
واجب على من يجب عليه المطلق وقد سقط وجوبه بآيانه واذا
كان الجرح في قوة قولك طهارة الترتيب شرط في الصلوة او الصلاة
بلاغية في اجرائها يجب الاعادة في الوقت لتطابق التكليف لتناول
الامر على من على مع العادة وحذفها من باقي المدارك -
انواعها في المناقضة التي تبين حكم العالي والجاهل في الحكم -
والمرضى وقد ذكره وحيدنا البهائي في قوله الله سبحانه على الجاهل
بما لا يصلح من الاشكال قال السيد في مداركه في شمله وجوب
الاعادة والقضاء على المصلحة اذا ادى الى نجاته سلمه ذكرها
والطريق

والاذا كان
شرطه

التسليم وجوبه في الوضوء الطاهر في سطر الاصل في اداء الصلوة
والطريق في عدم الاحتياط يقتضي انه لا فرق بين ان يكون طاهرا او نجسا
الشرعي او جازيا بل صرح العلامة وغيره بان جاحل العلم باقتضاها
العلم في شرط التكليف وجرحه في مقتضى التكليف فان لم يكن العلم ان
ارادوا ان لا يتكلم في وجوب الاعادة في الوقت مع الاحتياط في الاعادة
فمحقق لعدم حصول الاشتغال بالمقتضى لاجل المكلف تحت العهدة وان
ارادوا ان لا يتكلم في وجوب الاعادة في وقت التكليف فمحقق لان
القضاء ومن متاخر فان ثبت في الوجوب والمأخوذ وان ايراد
انها المصلحة في استحقاق العقاب فتشكك فان تكليف الجاهل تكليف
على الاطلاق فهو جرح لخلق بالحق والنظر اذا علم وجوبها بالعقل
بالشرع فاما في تركها فلا يترك ذلك في الجرح وان ورد الوجه في
تعبيره اذا كان العلم شرطا للتكليف عندك مع عدم العلم لا يكون
مكلفا اصولا الا في العلم فلا معنى لقوله لعدم حصول امر اشتغال
المقتضى لمقتضى المكلف تحت العهدة اذا لم يتكلف ذلك اشتغال
ثم قال كيف تكليف الجاهل تكلفا على الاطلاق اذا كان جاهلا
على تحصيل العلم والمعرفة فان ثبت جرحا على وتكليف الجاهل في
قد تكلف يكون فاحاط مع انه معلوم بالضرورة من الدين فغير ان
الجاهل ان في الدين احكام كثيرة بالنسبة الى ما لا يعلم على -
الحدثة ما ذكره عما يكون المقررة بالنسبة الى المكلف عدم اطاعة
الشرع

الشرع سلم بان لا يتقبل اسأل منهم اصولا على لا يكون عليهم تكليف الا
تكليف واحد وهو تكليف الله او اعلم وجوبه اذا غلب في المكلف عدم
عزيمه من عدة التكاليف وجوب العادة بما يقتضي كسرها والتاخير من
الرجاء مبدون ومن التكاليف اقل واسم على انه لو لم يذكره لزم ان
لا يكون التكاليف تكليفين بالضرورة على ما ذهب اليه بعض العامة وجميع
الخاصة والخاصة ملحقين على التكليف بها ولا ينافي حال هذا
المكلف في الاحتمال عند اعطائه سببه طهارة لم يفرقا وقال امرتك
باظهار تركتها وواحد العائنتك وكل تركتها باسرها والا فخرج
السيد الطيبري في شفاها اصولا استنادا الى حديث علي في الطهارة
وتكليف الجاهل فيجب على من له تكليف على الاطلاق ويقول اعني
عسائرا واحدا واحدا في معنى التكاليف الكثيرة والمتنوعة الواجبة
وجها المقتضى في كل ساعة و دقيقة ومن التعقبات التي لا تقاوم
والا فمضى وحل الناس متبدلين بها اذ بعد ملاحظة النفس ومراقبتها
وعاستمائها الى اذاعة التامة فظهر على انه في كل وقت مركبة لموتها في
من عصر الله تعالى مع انه لا يشك في ان ارسال الرسل لتبليغ الشريعة
الاشارة وتخليصها من الغمط الرومي والشقاوة الاندسية والسفاهة
السوقية ووجهها من رتبة العجيم والظلمات والادب التي هي الله
مألفي في كل زمان وساعة و دقيقة وكان الحق سبحانه في الانبياء
وسبعين قاترا الى حقهم كما انهم يتكلمون ويصرون ويأمرزون
ويسرون كما من الله تعالى فيهم وغيره وكان يحصل بذلك الحق وجواب
البلد وحل ذلك الصلوات وغيرها ذلك بل لا يشك في ان حق الانسان
لله العزة

للعادة والطاعة في الدنيا جميعا بخلافه يحصل المعرفة والاعادة مع ان العلم
واقع عندنا بغيره اذ انما في حال عدم حصول الشريعة فلا يترك ذلك الجرح الذي
ان كان جاهلا بما وجب الله عليه شيئا وانما يطلب منه شيئا متاخر -
الفصل الثالث في طلب الجرح على حال وتكليف العاقل بالاجب عما جرحا على حاله
حال وان علم انه يطلب منه شيئا وجب عليه اداءه وتبديله بغيره وتكليف
بيده فاحاط وتكليف العاقل وحده يجب تمام وان تعلم ما فيه من كسبه
الزنا من حيث الامسار وذكر ما من في الحق ثم والاعادة الى ما يجاهده النفس
التي هي في العاصدة اليه اما ان الشرع لم يرد ما افاده الامور الا في ما تفرق
تأمل في حكمة العلم للتكليف بالحق الذي استفادته منه من الدور السابق ذكرها
سبب وجوب الصلوة في الرابع سقيا على العلم وكان العلم بغيره سقيا على شرعه
لزم الدور بل اراد ان يعالج من الموانع الموجبة لاختلاف الواجب الى غيره فذلك
الغير هو طمعية يجب الدخول بها فتكون الصلوة الجاهلة للشرائط واجبة عليه -
سادس الوقت باقيا بانك في وجوبها لعدم حصول الاشغال وجوب
لعبا والمكلف تحت العهدة ويخرج الوقت لتحتاج سبب وجوب الصلوة الى
ولعل ما من لامل على وجوب الصلوة في الوقت فاما الاشكال في وقت
دليل على اعترافه سبب الامور وكل فمضى بحسب وجوب الاعادة لقرآن
سبب وجوب التكليف حال الجهل فلا يتحقق مع قوله تعالى في الرجوع فلا ينبغي قوله
الحق ومن العجب ان بعض المتأخرين نسب هذا القول الى صاحب المدارك
وشافه الامور في حق ما افاده من جميع تكليف الجاهل على ما قلناه في
الفرع

الفرع

من الاعتذار الوجبة لا تقرب التلطف طاهر من غير التهمة
 والمتأخر في الطاهر فيه عند اقتراف التلطف التهمة لا
 يجب ان التلطف شرط التلطف واجب من ذالك القول بان شرآك
 الجهل بعدم التماسه مع الجهل بان ذالك الشيء في امره انما
 في الحكم وجوب القضاء في المسئلة قال الاقاربه في المسئلة واجبة
 وان كان طاهره بالعدم اثر في شرطية الطهارة او كون العسر
 شلا حكم التماسه فليكن بلا خطه كذا في في الماء وفي اعلم انما
 في الوقت والقصد وبالنسبة المصلحة وجا حل التماسه وانما اذا
 طام فان قلت المطالب ضمان ثبوت القضاء على الطاهر القادر
 دون غيره منافع لما حقق الحكم في الاصول من ان العلم معتبر
 في ثالث المراحل وهو التمسك والقضاء يرتب على ثباتها وهو المتفق
 فوجب القضاء بالتعلق وان لم يكن طاهرا قلنا قد بينا -
 خالف ان الربط يختلف فقد يتعد ذلك اذا كان -
 الموضوع هو المأمور به وليس كذلك لو كان الموضوع هو
 المأمور بعمل الشارع يا ايها الناس اتقوا الله تعالى القادر العالم
 اوجبت عليك هذه الصلوة في مثل الطاهر غنى العدة
 ونفع وجوب القضاء بالتعلق طاهرا بهذا المعنى بان
 التعلق ثابت على الطاهر بالوضع والطاهر بالعلم
 ح

انهم يفتنون بها في وجوب القضاء الثاني هو طاهر من
 تقرير الوصية ان تكليف الحاكم ليس قبيحا لقوله من الشك
 وان الحاكم لا يكون عالما للعلم الاحكامي وجوب الاحكام -
 في الدين وان تكليف الحاكم صحيح وفيه ادلا ان طاهر هذا
 العبارة مدم وجوب الحاكم في الطاهر ما انه اذا لم تعلق العقلة في
 الجهل فلا تعلق تعلق في العلم بالادوية ما القابلية بحولته للوضع
 الفرعي لا المخرج كما لا يخفى لثبوت الباقي وهذا في محل
 المنع ومن الذين المفضل لجميع الجهل كما سارع الغير المتنبه
 للسؤال وقامع العلم كالناسي حال نسيانه واما المتنبه للسؤال فهو
 مقصود ولا اعتبره كالعالم والقول بان التكرار موجب للذكاة
 مانع لمريض السنان مكررا واجبا مع شهادة الزهدين -
 على ان احصا من وجوب التكرار بالعدم دون الموضع تفصيل
 من غير بيان ادلوه من حكم العقل وجوب تكرار احكام الطهارة
 لكونه من مباديها فليكن شهادة الزهدين تكرار وجوبه الطهارة
 حتى لا يخلل وجوبه او بالعدم ما المفضل وجوب تعلق التلطف
 بمرأه تعلق بالوضع او بالعلم وسواء كان العامل عالما قبل التعلق
 او جاهلا

ادباً بلا ومتفق القوا كد سقوط التلطف بالثبوت في الواقع
 الطاهر للشرائط ذوات الوقت وعدم وجوب القضاء بالادليل -
 خالف كما ادعاه بعضهم في بيان التماسه في الصلوة وفي بيان
 التماسه في الصوم وكانه فصل عما اذا جاز انما في ثبوت القضاء
 على الحاكم بالعلم ككتاب الصوم حيث ذهب الى ثبوت على
 من افطر جاهلا بالحرمة قال في المداير وقال المصنف في العسر
 والذي يقرى عذري فساد صوما وجوب القضاء دون الكفارة
 والى هذا القول ذهب اكثر المتأخرين وهو المجمع لنا على الحكم
 الاول اطلاق الامر بالقضاء عند عرق احد الاسباب -
 المتضمن لعدا الاذابة ما في تباين الطاهر والجاهل ولنا على -
 سقوط الكفارة التي يمتنع الاصل وما رواه الشيخ من زياره
 واخي صير قد ذكر الرواية الى ان قال والجهل بالعلم من اقوى الاعذار
 كما يدل عليه محمد بن عبد الوهب ان الحاج التمسك الحكم بترتيب المراتب عذرها
 الى ان قال ويمكن ان يتبدل على هذا القول انما يقبل المصنف لمصم
 في محمد بن عبد الصمد الواردة في من ليس قسما في حال الاحرام الى رجل
 منسب امرجهالة فلا شيء عليه وغير ذالك من العورات المتضمن -
 لعدم الحاكم والارباب في ان الاقوى في الكفارة والقضاء
 كما

كما اختاره بعض المتقدمين والمتأخرين في الحكم عن الحدائق ان
 روايات القضاء مدعيت الحكم بها على من افطر جاهلا والفرق
 عدم صدقه على الحاكم ما التفرقة بينهما بين القضاء والكفارة في
 غير محلها بل ليس في الروايات ما يدل على قسمة الطاهر بالعلم و -
 الحاكم به بالنسبة اليها وان قل بينهما السيد في المداير كما قال
 بعد حمله بثبوت القضاء كالدلالة في شيء من الروايات
 التي وصلت اليها على تعلق الكفارة بالجاهل ويرد هذا
 التفصيل موقفة الزياره والى بصير ما الاستلزام ابا جعفر عليه السلام
 في رجل افطر جاهلا في شهر رمضان ادان باجله وحرمه
 وحره لا يترك الا ان ذالك جلال له قال ليس عليه شيء
 والتكرار في سياق النبي قصه العزم وعدها على خصص
 الكفارة على من غدر بل وكل ادعاء ظهر رجاء في غير
 التمسك الحاكم كما مرع با صاحب الجواهر واجب
 منه قوله بعد تخصيصه شيء بالمراعاة والاثم واحتمال
 ارادة الاثم من ذالك يدقعه ان الطاهر من بين الادلة
 ح

ح من وجه والاربيب في كون الرجحان الادلة
 القضاء من وجهه منها الشهرة ومنها ظهور عقدين
 ادلة القضاء في الجاهل كما لا يخفى على من انظر
 المقام وغيره واما الكفاية فلا تطلق موقفيها
 وصح اي الحاج وغيره عند الاسلام اني صالح الهوى
 فصارب فيها الكفاية على على الحاج وغيره كما لا يخفى
 في شموله للجاهل والعالم فاعني المدرك من
 انه لا ادلة الا في ما لا يتقدمه والسال في
 العبارة الجواهر صاير على سماع النظر فيما اثاره
 منها ان المارة الاعظم ظاهرة ولا تقدم في
 ومنها ان التعارض مرتب على العدم ومع
 عدم العدم لا تعارض ولا يتبع ومنها ان
 الشهرة تدل على التصرف في الحكم لا التصريح
 وهو تصرف في الموضع والحكم ومنها ان الشهرة
 دليل

دليل على وجوب القضاء وهو ما بين الوجه الطاهر في سقطة
 القضاء وظهر بآلة القضاء في الجاهل من غير ادلة
 على ثبت القضاء على الجاهل ايضا لان مقامه اشراك
 الجاهل بالحكم العالم للمعصية في الاخطار والاحكام للمعصية
 المذكورة تدل على وجوب الكفاية على المعصية وهو غير الجاهل
 بجهة الاخطار بل خبر لبيان الصوم وبيان حرية الاخطار والا
 يخفى ان مرجع البيان والنفذ الى الجهل ولقد وقفت على عبارة
 من الرازي ره في عوائد ما فيها من تصحيح الحال قال ما تادة -
 الا في بعبارة باجزائها وشرائطها انما في جامع العلم او النطق
 المعبر سلطانا للواقع ولم يظهر خلافه او الادلة في الاول و -
 الثاني ما انما ياتي بعلم اللطيف بعد اتمام الكلام في ما لا يخفى
 القضي للضاد وكذا ان اتفق صادقة للواقع مع بقده عدم
 المطابق كما ذكر في حكم الجاهل او الجاهل للمعصية الذي منه
 وما في من ذكرنا ما لا يخفى غير مقصود جاحل كذا (او ما في من
 او ما في من الجاهل او الجهل او الغفلة او السنان انما يتبين باصل
 العبارة او غيرها (او غيرها) على التعارض انما يتبين ما حكمها
 الرعية

الشهرة او بوضوحاتها وحاصل الاقناع اربعة عشر وفي مقدم
 مرق في الجهل والنظر والبيان وكون مرجع الثلاثة امر
 واحدا وهو الجهل وكذا استبعد حكم الجزاء والشرط لكون الجزاء
 في الحكم كما الشرط يرجع الاقناع الى ثمانية ثم الكلام في
 تلك الاقناع انما في الواجده والعذاب على تقدير وجوب
 الصلابة او في الصلة والصلابة او في القضاء خارج -
 الوقت او في الفصل والاعادة في الوقت اما الادلة -
 فاستوى الكلام فيهما في الاصل وما سطر في شرح تجريد
 الاصل وكتاب سائر الاحكام وان الحق عدم العقاب
 والصحة والكلام في الاخيرين والكلام فيهما في خبر دليل -
 الحاربي يعني انه الامناع من ان يوجد في بعض المراتب
 دليل خارجي على وجوب القضاء وانما الكلام في مقتضى العمل
 مع قطع النظر عن الدليل والبيان ذلك نقول اما القضاء فلما
 ثبت في علم الاصل انه ما مر بعد وليس ثابعا للاداء ما العمل
 فيه عدم الوجوب سلم وذلك ظاهر واما الاعادة الى قول
 ما ذكره شمل في احكام بعضها مخالف للاطلاع كسنان اصل الشا
 ما في الحكم بعدم القضاء مخالف للاطلاع وبعضها موافق له كسقط

على الجاهل بالوضع وسبقه لائق لما هو معروف عند الامم وفي جهل
 القضاء بما جدد وعليه حكم اسقط القضاء وان الامر يقتضي الاجراء وعلى
 حكم اسقطه ما لم يسلطه وتام الكلام في الاول في السابق المذكورين وفي
 ان الامر العذر او التواخي وفي ان المقتضى في اشتاء القيد وفي مضمون
 الزمان وكيف كان فليخرج الى ما اثاره الرعية على ان ما ذكره رجا
 يكون الصلة وجه انه على ان يكون المراجعة والتطابق على ترك التسليم
 وحده استحسن ترك جميع ما يجب فعله وفعل ما يجب تركه كيف ووجوب
 الفصل والترك الموجبين للمراجعة والعقاب مرتب على التسليم والالتفات
 ولا يتبين خلافه من اجماع الغرض من اجماع الاين الا على الاستعداد
 بذلك العذر وهو التسليم على ان الملازمة بين عدم القضاء وعدم عقاب
 من استعفى شرب كلف عليه ولم يثبت عنه موحد في الجاهل عصم
 التكليف لا الجاهل بالبحث عما علم شربته في الحال فهو معاقب على كل فرد
 مثل ذلك فقرة الاكلاف واحد منع ان اراد بالروحدة واحدة -
 الشخصية وكل اراد ان الروحدة النوعية مرجحة للصرفه وقر له لوت
 ما ذكره لزم ان لا يكون الكفار ملحقين بالفرع الخ محمل لوجهين وكلاهما
 غير جائز في الاشكال الاول اثبات التلازم بين جاحل الحكم والكافر
 من حيث ان الجهل عذر والفرع عذر من جهة انما لا يخفى وان الاسلام
 شرط لما ان التكليف بالفرع ما ثبت على الكافر فكل نقول بشربته على
 الجاهل

١٨١ عرفت ان الظاهر منه الاصل ان مصافنا الى صحيح محمد بن مسلم وادبره
 وجه ما عرفت من الادب في الصحيح لو فرضنا صحة هذه الاخبار والطا
 عليه الامن المحلى كما صرح به الشهيد في مسالكه من عدم وقوعه على
 مرادها عنه والظاهر من الحق والظاهر الاذنين عدم الفرق بين النذر
 والمحقق قال في الرابع لو نذر عتق الله ان وطئها مع فاني اخرها
 ملكه اطلقت العتق ولو اعادة ملك متانف لم يدر العتق ومثل في
 الله ثم ان الشهيد الثاني قال في شرح الرابع وفي الرواية مع تقدير
 جعلها مع النذر دلالة مع جواز النكاح في المندرج للمعق مع شرط
 من جعل الشرط وفيه حذف مفعول قال فيه وفي الرواية وفي
 تقديره الى غير الله واتي التعلق بغير الرطب وجواب من مخالفا
 للاصل ومن الاماير في الرواية الى العداوات اذا تأملت في
 العبارة المذكورة علمت مراتع المطرقة والاعجاب ان الشهادة
 استدل بالصحة المذكورة مع عدم الحث وخلف مقتضى البيان
 ليدقق الخالق نياتنا او حولا او اكراما فلا حث فيها الظاهر
 رفع فرائضه لان العتق اذا رجع المصغر من انكره بان مع ذكر
 الميعن الى ان قال في الرابع اذا قلنا نكحتم الحث بغير فعل البيان ام لا
 يظهر من كلام الاعجاب ان هذا هو مخالف لغير ذلك مقتضا
 المست

المست لان الخالق قد جعلت والمخالفة المستند اقول اني كلما تعقفت
 الكتب ما علمت مع ان الخالق المستند لول جزاء وطلب احوالا
 مرات بعض الاعلام جعلها دليل على الاصحى مع ان راجع كتاب الاملا
 من الرواية وفيه ثم قال ويحصل ان يبقى العتق لان الاكرام والسيان
 لم يخرجهما عما قلناه فالواقع بعد ذلك هو الذي تعلقت به
 البيان والاصل اقرب لانه لو نذر عتق الله ان وطئها مع فاني اخرها
 الى اصل النذر للرواية الصحيحة وذكر العتق المذكور ثم قال وقد توقف
 من يابى ادرين والفاضل رحمه الله تعالى وفي البغ في الاصل
 من المسئلة المسندة فلا يلزم من القول بها القول بملك وقصم
 الاعجاب في الاملا وبانه لو طي سائيا او حثيا او شبهة فبكر
 لطلب حكم الاملا وروى يابى صحبه طالت اذا تأملت علمت ان الخالق
 لا يصل بالسيان والحبل ولا كراه ومعوض دلا لا حث في الرفع
 سيرة نظرا الى المراعاة الا الخالق يقول لاني لكون المذكورات
 وسقطا مطلقا عنها والى اجمع الاعلام مع عدم الحث بوجوه
 فخرية المذكورات فانهم فائده في حذف درجات تعقود وطرق ورائع
 عيون دماي ايام كد قراحيان يابى في ذلك مقرر في درر تاريخ

الزام بانه تعقود في سائر احواله ان است كما بيان حذف دماي تاريخ
 يسر من سلك ظاهرا من موقفة تصديق كسيرة حث الطارق نعم ان
 الطريق الواسع حل ويحتمل شي اذا لم يضر بالطريق قال لا
 عدم جواز تعقود است لانه لم يضر ويحقق في سفر يابى دليل بر
 حوت تعقود في سائر احواله من حيث وجوبه في تعقود في طريق غير
 عرض به ومرتبة في حقان ونبرد في عرض كره واني في
 شهر وروايه يابى في ذلك استدل ان من عدم دليل في مكثف
 ما هو كمل تعقود في طرق وسائر احواله جاز است ودر كتاب احواله
 مرات سأل كره لانه في طرق يابى في زعم اياها است ده نزع
 ان راجع حاشية بكرة في سائر احواله جاز است وادخل ان كنه
 لزوم حاشية بكرة في طرق في موقفة مذكورة راجع في باب رايات
 محمد عوده طريق من موقفة تصديق وجب كونه وجب مع ان
 عبد الملك وعلميات مؤيد باصير سواد محمد فرائض الزعم
 جامع التست در كتاب احواله مرات ان است كسيرة يابى
 نفع لانه في مكثف است يابى في طرق خاصي رايه

شى صاحب يابى في طرق يابى في طرق وسائر احواله
 امان واضع است وياحصر في عدم معي ان ان است كسيرة مع
 فخره في تعقود في طرق غير حث موقفة كسيرة است ان يابى واكر
 تعقود في طرق كسيرة في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 سيرة في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 دماي است اگر سيرة يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 فائده في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 حاشية في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 در طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 راجع في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 معي كسيرة في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 لانه في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 وجب في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق
 راجع في طرق يابى في طرق يابى في طرق يابى في طرق

نظر الى الاستقار فقلت لا يصح في الصلح سبع اذ الفارق موجود واد المعصية
ممكن والطريق محسوس وكيف كان يجوز الاستقار ان لا يبرهن
المعاصي المصنوعة حبه وحسن الامانة الشرعية والاصناف عليه والتفقه
استبراد ما اعطاه استقار العيني وليس له على المالك شي من الاداء والبر
وتستفاد بعض ما ذكرناه من الامانة المذلة مع التقه نداء ما ذكره
وعارضة ورويت ويصح ان شاء الله عز وجل ان يكون استبراد مع ما
اللهم احي اسئلك الثابت في الامور والعزيمة مع الرشد في رخصة مقدم ثابت
رابع في رتبة رتبة استقار الدين رتبة ثانيا في بيان اشكال براسل غيرة براسل
بايد مقدم ثانيا استبراد غيرة رتبة ثانيا في ارادة است واما رتبة
شي مقدم است براسل ما بين براسل شي حجاب مقدم غيرة
ثابت رتبة غيرة حجرة است وغايات حجب مقدم بالذات
كثيرة ومقدمات مقدم بالذات مقدمة ليس ثابت براسل
حاجات است رتبة مقدم براسل رتبة است ولكن است نكرتم سبعة
اربعان المينة الموصي حجب عمل كد رتبة ليس بها
مطلوبات است غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة
ما بعد

نظر الى الاستقار
استبراد غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة مقدم است
رتبة مقدم است براسل ما بين براسل شي حجاب مقدم غيرة
ثابت رتبة غيرة حجرة است وغايات حجب مقدم بالذات
كثيرة ومقدمات مقدم بالذات مقدمة ليس ثابت براسل
حاجات است رتبة مقدم براسل رتبة است ولكن است نكرتم سبعة
اربعان المينة الموصي حجب عمل كد رتبة ليس بها
مطلوبات است غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة
ما بعد

استبراد غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة مقدم است
رتبة مقدم است براسل ما بين براسل شي حجاب مقدم غيرة
ثابت رتبة غيرة حجرة است وغايات حجب مقدم بالذات
كثيرة ومقدمات مقدم بالذات مقدمة ليس ثابت براسل
حاجات است رتبة مقدم براسل رتبة است ولكن است نكرتم سبعة
اربعان المينة الموصي حجب عمل كد رتبة ليس بها
مطلوبات است غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة
ما بعد

استبراد غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة مقدم است
رتبة مقدم است براسل ما بين براسل شي حجاب مقدم غيرة
ثابت رتبة غيرة حجرة است وغايات حجب مقدم بالذات
كثيرة ومقدمات مقدم بالذات مقدمة ليس ثابت براسل
حاجات است رتبة مقدم براسل رتبة است ولكن است نكرتم سبعة
اربعان المينة الموصي حجب عمل كد رتبة ليس بها
مطلوبات است غيرة رتبة مقدم است براسل حجب رتبة
ما بعد

[illegible][illegible][illegible][illegible]

۲۰ بعضی ناز و جمعی دادای و فدا را
کلمه که میگوید ناز و جمعی دادای و فدا را
و این را که میگوید ناز و جمعی دادای و فدا را

در این کتاب که در سال ۱۳۰۴ هجری قمری در تبریز چاپ شده است از جمله اشعار در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم
سوال ششم در قول مختصا قول وقت نماز ظهر و اول وقت
و آن وقت نماز عصر و عصر قبل بعد مختصا بکفته در رکعت اول و دوم
یا اینکه تمام مختصا باشد و قائم یا اولیه و اولیه ظهر و عصر یا اول وقت
و اولیه و قبله و وقت یا عصر و وقت و آیا اختصاص وقت نماز
مثل اختصاص شهر رمضان است بروزه یا غیره جواب شمره بسیار دارد
و غیره شمره آنکه بیان صحیح اول آنکه هرگاه شخصی با اطمینان بگوید وقت
مستعمل نماز ظهر شد و در رکعت یا غیره یا سلم معلوم شد که اول وقت نماز وقت
ظهر بوده و الا آن وقت بنا بقول اختصاصی بعد از سلم از نماز ظهر نمیتواند
شروع در علم نماید و تمام نماید تا وقت اختصاصی ظهر تمام شود و بنا بقول ثانیه
که اختصاصی قائم نیست و قائم باشد آن است و اولیه بحدیث نماز ظهری
که رکعت آخره آن یا سلم آن در وقت ظهر واقع شد صحیح است معقول نماز
عصر شود و اما اگر تمام نماز قبل از ظهر واقع شده باشد باطل است هرگز قول
شمره تأیید آنکه اصولی بود در اول وقت ظهر بر وقت نماز عصر و در افتاء نماز عصر
شد که عدول نماید بعد از آغاز باید نماز ظهر و عصر هر دو بخواند یا نمازی بدون تکرار
یا عصر بخواند بعد از آنکه بقول اختصاصی و بقول آنکه بیان نماز عصر است
و نماز چهار رکعتی بحدیث ظهر بخواند در وسط وقت شمره ثالثه هرگاه سبب عجزی یا مرضی
نماز ظهرین تأخیر افتاد تا بعد از چهار رکعت نماز قبل از ظهر باید در آن وقت

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

تم از این روز و ماه من در این شهر دارم و در این روز و ماه من در این شهر دارم.

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible][illegible]

جز ۲۹

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

در مصحفی است که در آنجا از کتب و اشیاء دیگر یاد شده است

357

[illegible]

که از علمش فائده نبرد و بیک طالب علمی بنوازم ختمه آنکه محقق مردم
بشود و بی اجتناب باو میرسد و همچنین بیک طالب علمی بنوازم ختمه
مردم بی اجتناب باو میرسد ای اباقر اگر سوال گویند متولدین کجاست
بگو خیمه نام نجات بیاید و قوی نده بجز بیک نیکو اندیش نجات را بجز
در یوم القیام و فرق بیاید و حق در جزو اول کسی که از خیمه ای آبادی
جمع می نماید بیست شرف می یابد یعنی از این خیمه و بانهها میگوید ما کاتب
تعلیم و تادیب شما را در بیست شرف می یابد هر چه از شما در خیمه می یابد
میگویند ما را از این بیست شرف ما تعلیم میدادیم و حق علیه عامه ما را کاتب
ای آبادی حقوق بود و در کار می بیند کمال نیز است و نعم بود و در کار
از اصحاء می نهد کمال بیشتر است و شما ما را تعلیم دادید و بنویسید
باوید ای آبادی شما را در کمالش روز نشود در کونای عمر می بیند و علمهای
شما ثبت می یابد و هر یک بیک می رسد و کمال است خبر کرده درویش می کند
و کمال گشت بدی کرده در دنیا نیست می کند و هر از این بر این می رسد
ای آبادی که هر شش را یاد باشد بر نفع غیر مقدار نمی رسد و در نفع
مقدار بسیار می رسد اگر چه زیاده باشد و عطا کنند بجهت و ظاهر اند
شر خداوند عالم است ای آبادی که هر تقوی و عطاء می رسد و اینها
حق می دارند و مجاله اینها بسیار است ای آبادی که هر
کتابه بخواند بر کمالی نرسد می بیند که خوف دلاویز از او می شود و دلاویز
و کمال و کمال می باشد و هر چه از این می رسد که هر از این می رسد ای آبادی

[illegible]

آن نذر ای که کند از برای خود نام اعمال ثبت شود ای یادگار
نکاهداری کن خود را از خطای بیفایده و چو در این کمال چه خبری
از برای توست و باید حفظ کنی زبان و تنه را که مال الهی است
میکنی ای ابله که هر کس قول فعل را حق بپندارد سرش بکندش
از نصیب مغرور و کرم حق نیاید بگوشش و بعد سرش بکندش
خوشتر آن فریادش که است معنی الهی و اقدس و الهی و الهی
باشد و محمد است در آن حال کلمه واجب یا محمد باشد یا نه
منافق باشد یا میماند و دروغ گوید یا نه محمدی و دروغ گوید
محمد است در آن کار و ادعیه باشد یا نه محمدی و دروغ گوید
از محبت از خدا میماند یا نه و از روی حق و قصد طلب میکند انوار
ای آباد کن بدو که قوی را خدا میماند یا نه و از روی حق و قصد
الهاقی را در درجیات عالی در پیش عرض میماند که اول و دوم کار
انها هر دو ای ما بچند در دنیا چه بسا فضل داده ای از برای ما
پس گفته میماند یا نه ایضاً پس نیست آنها که گفته میماند در دنیا که شما هر دو
و گفته میماند در دنیا که شما هر دو و گفته میماند در دنیا که شما هر دو
پس در عقب خانه و بعد و شما ای که در پیش داشته در حدیث شما از برای
دین که به اعطاء احکامات که قریب است حدیث است از برای
ظاهر است که در این حدیث منافات ذاتی نیست ظاهر است که در این حدیث
فیما مات منی الا نفس و قلعه الاعیان بود در جواب از برای که گفته شده

[illegible]

۲
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

[illegible][illegible][illegible]

家

عسکری و غیر آن علی بن ابی طالب یا مکه خصلت محمدیست در نزد این فرشت
اصل نه در دنیا احتساب است و کبریا و کون از خوف حضرت موسی و حسن
عیباید قرار طبع علم یارین را در چهرت و می رسد عیای زاهدین در دنیا نیست
و کبریا کند کار از خوف من در جمع اعلم شد و ضبط کننده کار این فرشت روح بدین
درشته اند و مکی است در سبکی باشد و روح اعلی بعضی تیرین کماهای است
تغیر کرده است و کن انا را اشیاء و سایر و کبریا کند کار از خوف خدا رسیده و غیر
با انا علی بن ابی طالب و بعضی روح اعلی است که علی بن ابی طالب و روح اعلی
بنیادهای دلا افره عیایند و روح طبع لغویان در وقت بین این دو فرشت
ای ایا که چون نور در طبعی باشد و طبع وسیع تر از نور در طبع باشد و بعضی
طبع و مادر طبع است و طبع نور در در حدیث و بعضی طبع روح بعد از طبع
کند و تر است و دنیا را و بعد از طبعش از کبریا و ظاهر این نور علی را
ما که نور خوف و کبریا که در اشیاء است ای ایا که در تیرین اندیشه مردم بینند
از آنکه خدا ~~حقیقت~~ شری خود را و کبریا کنی ربای بی آگاهی بداند نظر از
جهت دیگر ربای و اظهار کرده بوی وصال است که قلب عصیان کرده ای
این است در حدیث طویل میفرماید مخصوص بپیر میاید از ربای
که شری است و نور قیامت با هم فاجر و کافر و غدار و جاحش و افرو
ما که ای ایا که بوده باشد از ربای خود روح اعالمت میفرماید
حق در خوردن و خوابیدن و این است که در این است که در احوال
غیر اختیار است هر مرتبه و مرتبه بکن که ابر بپیری چون اگر خدا بخورد و این
بقصد حفظ روح درجه اطاعت بخدای بی او خواهد بعد از کبریا
در وقت اطاعت ابر میاید ای ایا که را تا مکه که باش مجمل و عظمی خلق
و منجمه باش شد چنان که سوره مجزا از منجمه مکه که باش مکی یا هر که علم

بر او بکشد و این کشته بر آن است که در خصوص مولود دفع کفر و فتنه
توجه کنی ای اباذر که در سبک از برای خدای تعالی ایست که هر کس
سر بر سر بر افکند از زخوف و سر بلند نمیکند تا آنکه آخره در صورتی بلند
گشت و عرض کنده ای بود در عبادت و پیش از آنکه در حق عبادت تو
پس اگر چه باشد از برای خدای عز و جل مقنن است و هر آنکه بخواند او را
بسیار آری که میبندد از سختی چو زبانی که در آن روز میبندد اگر چه در سخت
که با هر چه سختی را اندر آید تو در طاعت او بسیار آری که میبندد اگر چه در سخت
آقای من که میبندد و اگر چه در سختی که در آن روز میبندد اگر چه در سخت
و نه پیغمبر مری مرا که در آن روز میبندد و صدای نفسی بلند میبندد
از کف حضرت که در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
خلید تو میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد اگر چه در سخت
در آن سال و بسیار در آن سال که در آن روز میبندد اگر چه در سخت
و این خوشی که در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
آورده شد در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
بکند و در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
از حورالعین است چون در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
سختی از آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
صورت میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
نیت و اما در وقت ساجده خدای و قرآن خواندن و در وقت ساجده خدای
و بعد از آنکه در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد
حالت او در آن روز میبندد اگر چه در سختی که در آن روز میبندد

[illegible][illegible]

[illegible]

مردم باشد در نزد خدای قادر یقوی را بهشت بخشد ای ایادی که
محبوب ترین مردم در نزد خدای عز و جل هستید که نیکو شتر از خدا
باشد و اگر کسی در نزد او است که تقواش بیشتر باشد و با حق
ترین مردم یعنی کسی که زودتر از اوقات مهله در گذشتن نیست که حقش از
خدای باریک بین بیشتر باشد ای ایادی که میسر و برتر از همه است که هر چه
از چیز پاکیزه تر آن لازم نیست محض تر است و از او از خطای اشتباهات
ای ایادی که اطاعت خدای قادر و از او را در خدای قادر محبوب
مستحق اگر چه غایب و دور و طاعت او را در نزد خدای قادر است
که مطیع دارالکرامت اگر چه در میان داری شدت باشد و او است که کسی که غایب و دور
است بیار و در دست حق است و اگر چه از قدر و کسب غایب و دور و دور
عاصی است و مطیع حق نیست ای ایادی که صدق و بیعت و کرامت و ارکان
و بیعت طاعت است ای ایادی که بهشت با حق با حق است ای ایادی که بهشت با حق
مقامات و بیعت با حق است ای ایادی که علم و فضل است از بیعت
و اگر کسی از اینها است که در نزد خدای قادر و در نزد خدای قادر و در نزد خدای قادر
نفعی نیست و اگر چه بهر از علم و فضل و ظاهر و باطن و علم و فضل و ظاهر و باطن
فضل علم است بر عباد ای ایادی که هر چه و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر
با و در ظاهر و در درجه یقوی مختلف است و در درجه بالاتر است از هر چه
و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر
اجتناب از شکایات است و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر
که است و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر
ترک کند تقوا را محض خوف و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر و در بهر

[illegible][illegible]

بنود مال را از هر یک جدا و مثل آنکه شهادت به چند بار یک می دانم و نیز هر دو
حق دارد این مقدار با آنکه بگویند می دانم که رند وکیل عرو بوده و داد
این دو از یکدیگر یا غیر جواب ظاهر آنست که می تواند شهادت بخورد
و شایسته چند چو در اقسام دروغ مضطرب حق نیست همچنانکه اقرار دروغ
نیست حق محرم بر مرتضی نیست سؤال هرگاه در شده سابقه که رند منکر شده
و بگویند ندانسته باشد آیا می تواند از مال اینها مقاصه ببرد یا غیر
جواب در صورتیکه بگوید اقرار بر نفس ضمان داد حق مقاصه ببرد
و عرو ندارد و نیز بر حق بر عرو ندارد و حق در صورت قسم ندان
بگویند و بعد نیست آنکه بگویند بگو حق دارد از مال رند مقاصه بردار
سؤال اگر رند ضمان شده و بگوید دعاء دروغ دعوی ضمان بر میگردد
و بنیت نداشته یا شرع حق دارد مقاصه از مال عرو و دلیق بردار
یا غیر جواب ظاهر اینست که می تواند چون دعوی دروغ مضطرب
حق نیست باینکه سؤال لیکن بوطی میخ و ریش و زنا ثابت شد
چنانچه در از هر سه حیث و جهت فرق مثبتی نباشد جواب

در باب نسبت اطمینان به تحقیق شی و سایر افراد از حیث نسبت که در آن
و آثار آن و طری از حیث و اطمینان حلال باشد اگر چه سبب از حیث
باشد مثل اطمینان یا عیال خود در حال حقیق و معلوم و معلول آن را حسب
بر رویان از آن یا هر دو و همچنین حلال و اطمینان که با اعتقاد و اطمینان
باشد مثل آنکه و کثیر و اطمینان از اجابت خود و اعتقاد کرده باشد
و اطمینان خود از حیث تقریری و معصیت تقاربت کند و نیز تحقیق
می شود و طری از روی شبهه و مراد از شبهه آنست که و اطمینان
بجلیه عمل داشته باشد و اطمینان حرام باشد یا آنکه و اطمینان معصیت
حلیه را و لکن شرع و طری تجویز فرموده باشد مثل اعتقاد بقول زنا
آنکه زنا نکرده ام یا وجود مهری در بدی مثل آنکه خود مهری
نمیباشد و او را در بدی دارد و میگوید زنی در آن بلد است
یا آنکه و اطمینان در حال عمل مختلف نباشد سبب را و اولی یا بدیهی
این هر قسم و طری لیست بهرست و علماء امامیه رضوان الله علیهم
در این مورد اختلاف زیاد دارند که آیا ظن مطلق در حکم اعتقاد است
یا ظن معتبر در حکم اعتقاد است یا جهل بقرین مشاء و عدم تحقیق

والتسليم كما يجب ان يظهر جيبنا ظم ربنا ووجهنا لادان حال
يكم لكونه مقام شفاعت است از حضرت حسين عليه السلام با یکی از ائمه
دين صلوات الله عليهم اجمعين مراد از تنگ لا شمشير است يعني
آن خدا صريحا شهادت شمشير لکامر بر دگر جان و روح عرطه
و طوفان يعني طغيان آب حاضر باشد قبيح ياد و خون که
لزم مقتولين آمده آن و بها مقام يثود و حضرت نبي عا عليه السلام
ببعض صفات آنها مأمور به بگويد که از وجود يثود و دين آنها
مجاز و استعدويت و اگر در مقام مير سلوک مريضين و حج و قربان
مراد شهادت بوجه انيت باري و اظهار حق و توحيد و شهادت
لا اله الا الله يعني يکلا ميکه حجة خدا را در مقام و شهادت
شيطان يعني نفس حق گردن بغير حجة خدا قصد بحق يعني همان
مقصود و مطلوب و واجب يثود اگر چه در طوفان طغيان
متولد و گرفتار باشد بفاقد از اظهرت البصير فاعلم العالم ان
ليظهر علمه و حاصل معنى چنين است يکلا ميکه حجة خدا را در
دراورد

در ارشاد بحق مبيد فالفن ركن من خلدت ركنها يثود و در مقتضات
جريان حق بر نحو مطلوب و واجب است و اگر چه در نهايت و نهايت و نهايت
چون معنى تيم قصدت و در اين معنى فالفن فالفن فالفن فالفن فالفن
ثم افشا كل علم طالع و نزل كل نجا و الكفا و محضيت مراد از
شهادت لا اله الا الله و قول حضرت نبي عا که عرض نمايد لا تجعل بيني
و الكافرين من الله و يا ايها الذي عرض لثايد و لا يله و لا
فاجر الكفار با شده و تيمم را از حجة معنى که عرض شده يثود
ارشاد نمود سوأل عزل عنك مثل عزل زكوة
با غير جواب مقتضاي قواعد عدم فرق است چون شهادت
حقيقة در زكوة و نفس نيت و احوط قول بعدم تحقق شهادت
يعزل بخلاف زكوة شال مالک ميتواند فعل را احاطه کند
برهني که در زكوة نية يثود و يا غير و بر فرض جواز ميتواند
غير که در زكوة نيت باشد و کيفي آن غير باشد و تقيم بر دارا
و يا دگر ميتواند از نيت خمس مال خودش بطلب رکنه يثود
بد

بد يا غير و يا خود بيان ميتواند فعل از غير بگيرد و بابت طلب خود
نيت حجاب اند يا غير و آيا فرق است در نيت بدون نيت
حيوة و موتش يا غير جواب بنا بر احوط که مختار است
و معنى از اعلام است که نفس مطلقا بايد باذن حاکم شرع
به چگونگی تصور نموده بدون اذن هيئت و بنا بقول دیگر
که مشهور است همان است که مالک ميتواند غير از رسم امام
خودش اوقاف و احوط اين است که در حال موت نيت
به چگونگی تصور او بغير هيئت بدون اذن حاکم شرع
بلکه بغير نيت در مشقة نية و در ابعار اذن مالک
و رضای او در جواز نيت و اما در حالت حيوة نيت و رضای
يا اجاره اش هيئت است يا بغير رضای مالک در حج و عبادت
و در ابعار موقوفه شرک و عدم اسراف نيت متوفى
گفته شد بدون اجاره حاکم نميگردد اما با حاکم است که راي
حيث سوال آيا هيئت است حاکم شرع نوشته تصرف در امور
در امور

در امور نية و رسم امام بغير عادل بد و اگر بغير عادل
امور حبيبه و خصمه امام يا بغير عادل است و مالک ميتواند
فوق او را آيا هيئت است رسم امام بد است او و بغير نيت
آن نوشته يا غير جواب بنا بر نيت يعني حاکم شرع که
الشرط اليه باشد بغير عادل چنين نوشته اي نموده و اگر
مالک بداند فوق نايب هيئت رسم امام عا بد
او بد چه چون اعتبار آن نوشته بعد از نيت نايب است بلکه
بعد نيت اعتبار آن نوشته و عدم جواز اعتبار
بان اگر از اول قاسق بوده و بغير عادل شود يا از اول عادل
بوده و بعد قاسق شود و بعد عادل شود و الله اعلم شوا
برگاه نايب خودش عادل نداند و بر حسب نوشته حاکم
که يا اعتقاد عدالت با و داده تصرف در رسم امام
نمايد آيا ضامن است يا غير جواب بر صورتيکه و نيت
بداند که او عادل نيت و با و داده همان نايب مطلقا
نيت

نیت و در غیر متصور است تا سفاکیت و در این صورت ما
ضمانت تیار احوط و اقوی در غیر بعضی از صور چهارگانه
مکین است فرق بین جبل بموضع و جبل بکلمه و اجتهاد مالک
و عدم اجتهاد او و همچنین در زکوة بعضی از لغات گفته شده
سؤال مسئله اتفاق بر اقرار به کیفیت آن در صورت عدم
منفق یا تعدد و منفق علیه بیان فرماید جواب مسئله لیا
شقوق مختلفه و اختلاف در شقوق متصوره و اختلاف در
تشریک و ترتیب در اتفاق همت و از اخبار تمام شقوق
مکتوف نمی شود و عقل در اینها سالك نیست پس در
اجماع است انهم منقول و نقل وجود مخالف در الکی
انهاست مسئله از اخبار معلوم می شود که باید و لکن اتفاق
بر والدین و ولد نماید و یا العکس یعنی والدین اتفاق
بر ولد خود نمایند و بر ولد آن ولد نیز اتفاق بر پدر
خود واجب است و ترتیب فیه نه می شود و علما غایب
در کتب خود و تقریر ترتیب پدر و مادر کرده اند

بکسر صلا مشاء برادر از پدر و مادر این مسئله یا در مشاکرت زوجین یا غیره
سؤال

سؤال آیا لذت در انشاء تکبیرة الاحرام مأموم در حال تشهد مأموم
وجود شرط الطهارة اقتدا تا هنگام ختم صلوة یا غیر جواب
گفته اند که مأموم متعین این شده باشد که هرگاه مأموم
تشهد آخر امام تکبیرة الاحرام گفت و پشت و بعد از نشستن او
امام حالتی شد که متعین از ختم تشهد نشد یا چند نفر از امام
مأمومین فراداشته حاصل آنکه تا وقت سلام نماندند یا
نرسیده و مأموم بر خواسته بهمان تکبیر انشاء کند یا غیره
انشاء بهمان تکبیر است چون جواز احرام نشستن بوده و لکن
عمل صحیح حرام است و محتمل است آنکه بگویم که چون خبری در این
مستوفی فاذا سلم الامام یقدم و یقرع و ینام مطلق بطریق
کافی باشد و اقوی در نظر بهمان اول است در حال عذر و قضا
بله اگر مأموم تکبیر بگوید و پیشینه و قبل از ختم تشهد بر خیزد اقوی
صحیح است اگر بهمان تکبیرة الاحرام گفتا کند و اتصال در مقابل
اقوی هم هست و الله العالم

مشاء

این قسم مقدم است بر صفحہ
سؤال مقدس از رسول و غیره قابل پیوسته بر اهلان زیاد
بر رکعت مثلا در چهار رکعتی بر مأموم پنج تشهد جواز است
در سه رکعت چهار تشهد در دو رکعت سه تشهد و بعضی
سه تشهد یا قابل و البته اندک است یا کدام است جواب این با قابل
بر فرض جواز بعضی از این مثل خلافتی مثل غیره اقتداء
انشاء در غیر صورت عروض عاودت بر امام و لحاظ شدن
تشهد اول با امام و در صورت عدم جواز فرض زیادتی
بر تشهدات یا قوی و زیادتی تشهد مقصور نیست و فرض
اول آنکه مأموم اقتداء بکند در تشهد آخر امام و پیشینه
امام سلام داد و اقتداء بشخصی که رکعت از نماز خوانده
نیاید پس در این صورت رکعت دوم امام رکعت اول
و تشهد میخواند

و تشهد میخواند و بکند در چهار رکعتی پنج مرتبه و فرض پنج

باین تعداد اتمام و با شهادت تشهد اول را یکبار تا رکعتی میخواند
می شود فرض دوم مقصور می شود پنج مذکور مسئله مأموم میخواند نماز غیر
میخواند در تشهد اول امام که آراسته مغرب قضا میکند و تشهد میخواند
بلند شد در رکعت پنجم امام را اول مأموم است چون فرض مغرب است تشهد را
واجب و مأموم متابعت میکند این دو تشهد در دو رکعت دیگر و تشهد
واجب است و مأموم از بعضی زیاد از پنج تشهدیم جائز است البته در این
بعد است چنانکه در مقام الکرامه تفرج نموده سؤال شخصی فوت
شده و در رکعت او منحصر در یک جواز بربری و یکبار او را در رکعت
نقیم تر که چه خوب است جواب دو این مسئله دو قول مشهور است اول
یعنی یکبار و جهت برادر پنج حدیث است جواز دوم اربعه یعنی یکبار
جهت برادر و مأموم پنج حدیث جواز بر دوازده قول اول است سؤال اگر
دو بر امام را اول گفت یعنی هر دو فاعل و مفعول باشند هر یک اگر در
جوازشان تلحاح کنند چه صورت دارد جواب بفرماید اگر امام عالم

نقیم است

بسم الله الرحمن الرحيم
هذا هو الكتاب الذي كتبه في شهر رجب سنة ١٢٠٤

مفعلة در کار بود و نه شد حرب الاقر محمد علی المعصوم
شید اولی در قاعده است که شری
شیخ ذکر سیف باید شریط که آن شیخ علوم
العین والقدرو الصفة فلو قال تعینک
عبد امن عبدین طال الشیخ فی الزمان قال
واستغنی عنک فی الخوف من غشاة بلع
العبد فیما یخشی الخوف من عبد شیخ
و من عبد امانه و یفعل الخیر ما ذکره اول شیخ
الشیخ باطل و حال شیخ العبد الموصوف بالصفة
الشیخ شیخ بله اشکال فوقع العبدین للشیخ
مدر شیخ العبد الموصوف و انما الشیخ
فی العبدین غیر و طریقه الی القدر علی
عبد اخذ و رد العبد علی الی

برقائیس

[illegible][illegible][illegible]

هذه ونصها في كتابنا **الملك** من ذكره لانه
 حاشي على حاشي من سيع استاده **سيد محمد**
 يزكي لور الاله **سيد محمد** من سيع استاده
 حاشي على حاشي راقا **سيد محمد** من سيع استاده
 بهر خلف **سيد محمد** من سيع استاده
 محتاج بهر **سيد محمد** من سيع استاده
 بيان **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده
 شمس **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده

هذه ونصها في كتابنا **الملك** من ذكره لانه
 حاشي على حاشي من سيع استاده **سيد محمد**
 يزكي لور الاله **سيد محمد** من سيع استاده
 حاشي على حاشي راقا **سيد محمد** من سيع استاده
 بهر خلف **سيد محمد** من سيع استاده
 محتاج بهر **سيد محمد** من سيع استاده
 بيان **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده
 شمس **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده
 لا **سيد محمد** من سيع استاده

بل العادة في الوقت دون خارجيه كما احتاج بعض العلم من شعبي
 في المهرج من شعبي قضاء على الجمعية ليله الست لودع الملك
 الماء ان في جوارها التي في شمس فافهم ليله الست لودع الملك
 البغ وقيل باختيار في غير الاحداث والقيل والامها في غير ليله الست
 او في الثالث مع التفرقة لعدم الفرق بل في الثالث باختيار في
 وقيل بعدم اعتبار في الشهادة ملكين وقيل ثالث باختيار في
 في غير مولده ومنهم من عكس ويعبر في المقر المبلغ فلا اعتبار في
 الصبي حتى في صورة اذن وليه الحريه فلا اعتبار باقراره ولو
 في الموال والحدود والجنات ولو اقر بما لا يتبعه اذا اعتق
 كان ما دونها في التماز فاقربها يتعلق بها قبل لانه ملك التمسك
 فملك الاقرار ولو اخذ ما اقربه مما في يده وله يقين مولده
 انه كثره بل يتبع به اذا اعتق والقرار للمضي ما بين
 كل ويكون المقرب لمولده في معنى من ملك يشاك ملك لور
 بهر خلف ويحد امور الاول كل من مع التماز بالملك
 بهر بان يكون طرنا لاقرار الثاني من كان سلطان على الملك

كما المقرر فهو من غير من الملك لم يصح ان يكون مقرا
 فلا يصح جعل الهائم والعبد طرنا لاقرار الثاني من كان سلطان
 ملكان كان ملكا من قبل فهو سلطانان يقرب ليله الست لودع الملك
 والودع والاحكامه له او باختيار في الثاني فافهم ليله الست
 ثبت له الملكة وتلحق مع شهادته الموال والنفس كشهادته بال
 وقيل في مقنونه من ليل سلطان على ما لا يقرب ليله الست لودع الملك
 والمال لم يعمل شهادته ملكين الرابع من كان قابلا للاستقلال كان
 اقراره وشهادته نافذة بل ان الوجهان موافقا فهو ما لا يقرب
 من قوله اقرار العقل في امور المهرج والقسيم حاشي وكل ان
 ان عينا المال بالملك الاستعانة وبذا المعنى الرابع من كان قابلا
 العقل والروية في ملك القبط والغاللة التي من كان ما لا يقرب
 شرعا فهو ملك لان يحمله مقرا بملكه ومقنونه عرا ملك الشرعي
 لا القوي في اقراره فلا القوي في اقرار الوصي والوكيل الحاكم
 قس لم يكن المال كل بيان ذلك ان الملك ما عثره الشرع في
 حكم شرعي مقدر في العين او المنفعة لانه يمكن المضاف اليه من
 الاضافه بهر العوض عنه من حيث هو كقيل في الشرع المقدر

المقدور لحدوثه من الاسباب الشرعية المحتملة او اخرى عينا الشفاعة
تصرف المذكورين وبما العوض اليها كانت كما في الصف والارادة
التي المشهورة على خلاف ذلك والتمسك من الملكة بالاحكام والادوية
كما في الرباط والطرق وقاعدة الاسواق وجعل السابق اولوية
مقابل العوض فانما في عدم ملكيتها فلا يشك في اخراجها بالعوض
وما الحجة في غير ما يرضى من مانع في المالك فان الملك لا يقضي
ذلك من حيث هو وانما التحلف بان في ولائنا في يد المالك
الذات والامتناع الغير في هذه العبارة اشكال لا يرفع
من التحوير والاعتقاد بان مانع لا يخرج عن ملكه بل هو ملك
يكون من حيث هو متعلق بالاشياء وح فاعتبار التمسك في
الملك شكل ثم ان حكم بان ملك التحلف الصيانة وملك الاشياء
حقيقة لا يبرر انقص ذلك حكم بعدم ورود على الوفاء
بناء على القول بالملك الموقوف عليه له دخوله في الملك
من حيث الانتفاع به في الجملة بغيره لا يعض كما في صورة
جواز البيع ثم ان حكم بان الملك من الاحكام المطلقة
البراهنة ولم اعتبار بلحقة بالوضع لسياسة الانتفاع

في حقه

وصف التعاريف الباعية لا يوجد خلافات ما في اوردوا التحلف
بالاقتضية والحق والملك والموت والدولة والنبوة والنفقة مع ان
حيات لا يثبت شرعا والحق فيها قالوا بان الاعراض السالبة متعلقة
من حيث الحقيقة والوجود فانه مع ان عدم الاستقلال من حيث الوجود
مقدم للمعوضة وبه ترجع العرض الغير والاشراك المتوهم في الدعوى
الناصلة من حيث ان الاعراض موجودة في الموضع والقوة فانه في الموضع
والمراد بالموضوع هو المحل المقوم بنفسه غير محتاج الى مال فيه فلهذا المالح
فانه محتاج الى ما في المحل الغني عن الموضع والاحتياج بالمال
في الاول عرض في الثاني صورة وفي معنى قول الحكماء ان الموضوع والمادة
يشان في ذلك لكن الدعم منها المالح قالوا ان من العرض المحل اعم من الموضوع
وفي المقام خلاف بين الحكماء والمكلفين في هذه المسئلة في عرضة الموقوف
شكلا مبينة لبيان النسبة بين الكل وراعي ثم ان الملك والنبوة المطلقة
في اليد بلحاظ التعاريف تقع السلطة على الخلق من جهة الذات
في الحلف والتمسك في نسبة لا يطلق الملك في ملكه حقه والمنفعة
والانتفاع لا يطلق السلطة بل يطلق الملك في سوى العبد متوهم
السلطة والملك قد علمت القول بان ملك الانتفاع ليس ملكا حقيقيا
اذا

في حقه

اذا عرفنا ان الملك يتم الاقام باعتبار انفسه في الملك بالمال
اذا تم في الاقامة لم يصادف ما لا يكون ضعيفا فانه يصادف ما لا يكون
الضعف في الملك كمال الصغير والغير النجاسة والضعف في الملك كمال
كان المقضي للكل فانه كماله المميز لكانا لزمه وهو الموقوفة
السبب لضعف كمال الملك المستلزم او صادفت كمالا في الموضع
لعدم المال لا يقال ان الملك محتاج الى المال لا تقول غير الاحتياج
تخصر في الجهة المعينة المنفردة والتمسك في الموقوفة والموقوف
الحق في الركوة فانه محتاج الى المال فالتخصر جهة معينة لا اعتبار بالملك
في الملك ولعدمها يقتصر الملك في الملك اذا عرفت اننا قلنا ان قاعدة
من ملكة من جهة الجهة او كان معناه ان الملك ليطمع
في ذلك نافذ الاقرار في التخصر في الاقرار بالمال فانه التخصر
في نفسه فهو مطلق الاقرار في النفقة بالمال وما غير ذلك
كما اقرار الوكيل الوقين والعبد بالتمتع بغيره فعدم الملك لا يغير
من تعريف الملك وكون الملك في القامه مغاير ملك الملك
من حيث ان يطلق والاضافة غير محذرة لعدم الدليل فان الاجماع
وبه في نفسه هو موثوق بالاعتقاد في تفسيره بحيث لا يكون شقيق

اذا عرفت فاعلم ان الملك يتم الاقام باعتبار انفسه في الملك بالمال
اذا تم في الاقامة لم يصادف ما لا يكون ضعيفا فانه يصادف ما لا يكون
الضعف في الملك كمال الصغير والغير النجاسة والضعف في الملك كمال
كان المقضي للكل فانه كماله المميز لكانا لزمه وهو الموقوفة
السبب لضعف كمال الملك المستلزم او صادفت كمالا في الموضع
لعدم المال لا يقال ان الملك محتاج الى المال لا تقول غير الاحتياج
تخصر في الجهة المعينة المنفردة والتمسك في الموقوفة والموقوف
الحق في الركوة فانه محتاج الى المال فالتخصر جهة معينة لا اعتبار بالملك
في الملك ولعدمها يقتصر الملك في الملك اذا عرفت اننا قلنا ان قاعدة
من ملكة من جهة الجهة او كان معناه ان الملك ليطمع
في ذلك نافذ الاقرار في التخصر في الاقرار بالمال فانه التخصر
في نفسه فهو مطلق الاقرار في النفقة بالمال وما غير ذلك
كما اقرار الوكيل الوقين والعبد بالتمتع بغيره فعدم الملك لا يغير
من تعريف الملك وكون الملك في القامه مغاير ملك الملك
من حيث ان يطلق والاضافة غير محذرة لعدم الدليل فان الاجماع
وبه في نفسه هو موثوق بالاعتقاد في تفسيره بحيث لا يكون شقيق

شقيق

سقط عليه ترك فيه مما عني ان شيئا من العلم قد لم يبق فيه اسقط
استحقاق التمسك لكن الامعاء على الاستناد والبرهان الجوهري انما يقع لولائها
انما العلم في الموارد من حيث وجود المعارض واما الاظهر المستند الى
الحقوق في التغير فمجرد علمه على الامعاء قوله قد استقر في البينة
القضية من زمان التغير قضية كلية الخ لا يتحقق ان مراده بالقضية
القاعدة والقاعدة هي منها لعل هذه القضية الكلية لا يمكن ان يكون
الاستدلال لولا الحق القاعدة على بعض القضايا الكلية كما قيل عليه فاعلم ان
والشيء طاعة المرئيه وجهه واما ثبوتها والقاعدة عبارة اما جعل بين
فراده ليكون مرجعا لغيره في جهة العدد كالتقارير فانهما عبارة
انبتت المرجعية في مقام العلم وقد يكون المرجعية بالاستناد الى
الطول في القاعدة فاما عبارة عن قضايا كلية البينة تكون مرجعا في نطاق
ما هو محققا من البينات فاطلاق القاعدة من جهة المرجعية لا من جهة
كونها قضية كلية بل دعمه بعضهم ولا من جهة زيادة الحقيقة
من غيرها بانها قضية كلية لا من حيث هي بل من حيث كونها
فان المصطلح عند العرف من القاعدة وهذا هو المعنى لقوله تعالى
تحت البرر حلف القاعدة ولعل البرر عدم العلم برجعية
فيكون المعنى للاطلاق المرجعية والى فيها كمال الحقيقة
من المصطلح لكان قد يطلق عليه المرجعية

بسم الله الرحمن الرحيم القرآن ما مضى قوله هو الولد للفراش وللعاهر الحجر
الولد انما يقرب الى امته ولو كان متولدا من الزنا واما الاصل في ما مضى
فيوقف تحقيقه على ان يكون الوطى صحيحا غير محرم بحسب الظاهر فالمراد من الفراش
هو المرثه سواء كانت ذنبيه ام لا ومن حيث الظاهر بالظاهر علم ان المراد
هو الولد اما الاخر فمجرد لائقه بالاولاد لوليت على امته ليس محله لا اشكال في ذلك
في الدخول في الفراش الا والمراد منها المرثه ويدل عليه صريح ما هو موجود في الظاهر
في تفسير قوله تعالى وفرضت من حرمه الخ ويدل عليه ما رواه فضل بن الربيع عن
ابن عبيد الله وفرضت له امه او من الامه او من الامه لا تزني فية في حكم من وطئ
فراشه امره سم وطئ فراشه لما قيل ان ذلك من عدة اخبار وخرجه في
العلماء وشهادته على المرام حق المحقق وغيره لو انكر الولد ولد فراشه انفق في ذلك
في طوائف الماير القوم ولو وطئها وطئ من غير محرم وانست بولده يكن الحاقه
بترحمه الا بالامر عنه لان المرثه تكون فراشه لكل منهما وفي التبراع والمك
والبراءة من الجواهر وغيرها ما هو علم ان امته لا تقصر فراشا لغيرها بالعلم
واما التبراع في انها لم تقصر فراشا بالوطى وقيل في الشبهة بعد ذلك
لاخبار الباب في ان خبرا صريحه في ان امته تقصر فراشا لغيرها ثم قيل
يرتب على كون الموطى فراشا في نعم في بعض الاخبار يستعمل في العود
وقيل يفرض به القوم او الجليلين وغيرهما قال امير المؤمنين في
رواياته

روايت ابن بلال عن الصادق ع الا خبركم باكثر الزنا قالوا بل هو من
فراشه زوجهما قال بولده من غيره ومن المعلوم عدم الفرق بينهما وبين ما مضى
من افرازه والاطلاق على رفع المرثه والوطى بغيره فانه بعد اليقين
في الاخبار ما يدل على الاصل كما والظاهر واما المشقة والاصح في اخبارها
منه من انفس فانهم اتفقوا على اطلاقها كالمعروف عما يولد من الزنا علما بان الولد
انما يكون من الفراش من الزنا وان لم يقصر فيها فعلة فقالوا ان الولد
الحق بمن حوله الوطى شرعا وان لم يتحقق الوطى نظر الدليل لم يثبت
القضايا انفسه لا بد ان يكون موجبه بالادام كيف ولا مض في
والدكان كما لا يخفى فمع الادام فال المطلوب هو الاطلاق كما لا يخفى
وقول الدليل قس مئين والمدعى ضعيف حين وليس في الامس حجة
انما انما على غير معناه وهذا الدليل اطلاق بعض الاخبار بما مر اعلم
ما كان به الاتفاق من غير فرق ولما اتفقت بعض الاخبار على عدم
طلاق فيه بغيره بغيره من الوطى والمكان الذي لم يلق
يقود شبه الدخول ومضى اهل الحق من حيث عدمه في روايات
عن اقصى الحمل ومعلوم ان اليقين في الحمل هو الواحد والمكان
المعنى في الحق وبه يكتفى في غيره وقد قد بعضهم في الرواية
صاحبه ما هو معناه نظر الى ان الفراش هو المرثه ومن انكر
المعلوم ان التقدير والتقدير

يخالف الاصل بداراده بالارادة اهل العفة من لطف الفراش الوطى
والعتبة فاحكامها على الجواهر من المصالح من قوله ان المراد بالفراش المرثه
من اعفهم او الزوج كما عن المصالح الميخره من يدعي ان لا يكون
الوطى شعبة من اهل النسب والدرث وفي اختلف الاجماع ويدل على ان
وجوه منها الاخبار الواردة في ان الولد الذي عنده الجارية مع امته عامر
ولذلك الحكم الحديث كالمولد ولما قيل الاستبراء في حق ابن عبيد الله الصادق
وقيل سئل عن رجل اشترى جارية ثم وقع عليها قبل ان يتبرع ورحمها
بشر فاضح يستعقر امه ولا يعود طقت فانه باعها عنها من آخر ولم يتبرع
رحمها ثم باعها لثاني من رجل آخر ولم يقع عليها يتبرع ورحمها فالتاب في
عنه الثالث فقال ابو عبد الله ع الولد للفراش وللعاهر الحجر
اخبار كرواية عن ابن جعفر عن اخيه معلوم ان الوطى قبل الاستبراء
من العهر يكون الولد له من جهة امته فليس في الفراش وهو في
امته فهو نكاح كله وهو من جهة غيره لا يرث الولد ولا يرث الولد
فالولد من جهة وليس من جهة اخرى ولا منافاة اصل كيف
متعارفان في الحكم بل يخفى على احد ان الوطى يشبه مع فلا
صاحب للولد باعتبار الوطى ولا يكون صاحبا له باعتبار الحمل

اردت بر صدمه ارم و هر دو اجبه بیکدیگر بودم و اذکرت ان لما کان فقلک
 و هر صفا قول ان غیر صفا و در می من چنین در حیات و احفظ من بعده
 و اذکرت ان فی غیر العرش فانه لم اعط شأ الا و انت عالمه انزلک فیض
 عین و قال ان عرکول کرم بکرم من فضل براه له و ابدان ان فافلا
 و الخیرة بالانوار و لیس فی فضل شرف و توفیق چه بد چند بکرم و کرم کما و ش بکرم
 گویند هم دارا بود و اذکرت من عروسی **عینک** فیض و انزلک فیض
 کنت لکرم فی العالمین لان فی انی و امیر المؤمنین و سید المرسلین
 و باج المعاصرون و الانوار و اذکرت من خیر لا یغنی فانما ما قد لیس
 کففت عنه کما کف امر المودات و اما یسبی فی العالیة فان الامر
 انما تقر فی سببها فافلا لا امر رضیاً علیها و اما اذکرت من لفتی ناد
 رسول الله فافلا حیث قال الولد للفرار و العاقل الخیر ثم وقع فیض
 عرونی العاصم **عینک** فیض فی الخیر و الا سبب برام الله
 وقف بر حرکت مبلولت یا خیر و مراد از وقف بر حرکت چیست جواب
 بعضی وقف بر حرکت بخیر و مراد از وقف بر حرکت چیست جواب
 حرکت از حوط بکرم اقوی میداند و مشکلی نیست در احوط بودن
 و مراد از وقف بر حرکت اینست که اعراب کلمه را طاهر بکنی ووقف

ووقف نأ یعنی قطع صوت بکرم مثل اینکه در ابدان العداط المستقیم فیض
 نأ و قطع صوت بکرم و بقدر لفت کشیدن بکرم لفت بکرم من فزون
 در وقف و بکرم لفت بکرم لفت بکرم باید قطع صوت بکرم و بکرم بکرم
 بکرم لفت کشیدن بقدر طول لفت کشیدن باشد و اگر قطع صوت بکرم و بکرم
 کمتر از لفت کشیدن انرا سکت میگویند و سکت هم در هر جا جایز است مثل
 هم در وسط کلمه و قطع سکت اختیار کنند بنا بر احوط و باید دانست
 که وقف بر حرکت که چنانچه ان احوط است در غرض از کما مستصحب مثل
 العفو و سبحان الله مکرر گفتن **عینک** که وصل بکرم در
 جایز است پس سبحان الله سبحان الله مکرر گفتن بیرون و وقف یا
 یا عیسی یا در و کثر دادن بهرست بسم الله و یا یا عیسی یا
 حق الصلاة المرفوع من قبی الوقف و اما العام و ان فی مع ان العام
 علیهم بیان بطریق نظر مع اطلاق الوقف و عدم انظار نظر
 فی الادله الی الی که در غیره الی الموقوف علیه فافلا و غیره
 و انظر فی الوقف العام الی الی که الشرع فی غیره و اما الوقف

عام معین الی الموقوف علیهم و المتبادر من هو ان الوقف مع المعین ان
 من لا و صاف کما تقر و الی الی و فافلا و اما انما کما و لفت
 شرطیه القبول و الوقف عدمها لکن ان الوقف مع جهة عامه و قد
 کما تقر و لم یطرح وجه التخصیص و مراد از وقفه فان او **عینک** فیض
 الموقوف و تقیم العبد الموقوف و الی الی الوقف مع الموقوف علیهم
 ان مع ان کما و معین لانتقال ملک لیه و لو کان مع غیر معین
 کبر و نظر من بعضهم ان الوقف مع المصالح العامه هو الوقف
 و من بعضهم التبعیر عن التعمیم بالانحداد و من بعضهم بالوقف
 سبیل الله و سبیل الخیر او الثواب او المصالح العامه کما الوقف
 المایه و المایه و المصالح و قد یعتبر عن العام لفت ملک صاحب
 بقیلک فی التسمیه بالی من التخصیص عندی ان ملک العین لا
 فی الوقف فانه قسم مقابله لصدقه و الیه من جهة انهم
 لقرن المایه فی منفعة ملک او انتفاع بحداف الاخرین
 فانه تقرن و ملک التسمیه الی العین و بذاک ظهر فدان
 انما التقاض بین رواته عبد الرحمن و رواته جیس و ان
 المحقق فی تلک النهایه و من تحقیق مع احوال الوقف علة

علة لقرن المایه من الطلیقة المردیه اعتباراً فی البیع و الزکوة و الله
 فتح مع الوقف من جهة التایین و بقیلک العلة عن الموقوف لان
 البیع من جهة التایین الموقوف الی الی ان انفساً و یکره الوقف
 ان الوقف الخیر عن الطلیقة الی معناه تقرن الموقوف
 ان شأ الله المقصود و فافلا ان من یدیه فیه المال یا عیسی
 الخیر عیناً و منفعة و انتفاعاً و سلطنة ملک التعلک و غیر
 المذکورات تحفظ باهلل الله الی و العقود المقرره عن الشرع
 و قد یجوز لانتقال العین من جهة المنفعة المبرع عنه بملک
 عهد الا بایره و ان شأ الله الی الی ملک جواباً لفتقات
 کبیر العین و امثالها و قد یجوز العین فحسب موقوفه و اطلاق
 المنفعة حسب استیسه المایه و انما المقصود الی الی الی
 الوقف حسب الوقف و الی الی الی الی الی الی الی الی الی
 الصادر عنه فی جواب ابن الصغار فافلا ان کتب الی الی
 العکری و سئل عن الوقف الذی یسبب کیف هو فقوی روی
 ان الوقف اذا کان غیر موقت فهو باطل مردود

على حجة وصحة حجة من غير ان يكون له في العلم
بما فعل حجة من العلم عليها افضل الصلوة والقيام فترى
واحيى طاعة هذا وتدرست وواجب تركه ان تركه كما في
قيامت دست ويزيل تركه ان موتت وتوجب فاست
ان حجة دينا است ودرست فترى ان دينا است ودرست
درعائكم لو تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه
مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم
وطاعة هذا منقصة تركه تركه تركه تركه تركه تركه
وقد تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه
شعور بنا يد ميل يحسن منقصة تركه تركه تركه تركه تركه
بمنه بحق عمل نهي شود وبما كل اجتناب منقصة تركه تركه
ميل بغيره تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه

خبره من العلم والقيام فترى ان دينا است ودرست
بما فعل حجة من العلم عليها افضل الصلوة والقيام فترى
واحيى طاعة هذا وتدرست وواجب تركه ان تركه كما في
قيامت دست ويزيل تركه ان موتت وتوجب فاست
ان حجة دينا است ودرست فترى ان دينا است ودرست
درعائكم لو تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه
مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم مقدم
وطاعة هذا منقصة تركه تركه تركه تركه تركه تركه
وقد تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه
شعور بنا يد ميل يحسن منقصة تركه تركه تركه تركه تركه
بمنه بحق عمل نهي شود وبما كل اجتناب منقصة تركه تركه
ميل بغيره تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه تركه

بأنه قد ورد في اللغة وعرف المشعر اما الادلة في الاستقالات
فالميل والعلو واليه غير ما ولا ريب ان كل منها ينصرف الى ما هو المقصود
وقد بينا في مورد ان اللفظ في الحلية على المقصد كعب ووجه وصالح
لا تنس ليدن الدرامي في الاصل والواجب بل الاخبار اذ كنه على اعتبار المقصد
في العقد لا يحتاج الى الحلية في الكلام فالعلم في المقام بان كان
مشهدا في ذلك وفيه بعض العلم في بيان اللفظ في المقام بان كان
بعض عقده ولم يذكر في الزمر في الحلية في المقام بان كان
اللفظ في المقام بان كان في اللفظ في المقام بان كان
لزم عقده مع الحق في الزمارة او ابداء الفرق يكون غير قاصد
وغيره فان لم يرد في اعتبار المقصد واللفظ والمعنى في العقدة
صحة عقد المكره كما الهازل فانها بان عاتلن قاصدان
لفظ دون المعنى الا صراحي بالحق في صحة ما او فقه المكره من
العقود في صحة الرضا دون الهازل اما الالفاظ الواقعة الواقعة
فلا يتصف بالحق عندهم حتى مع رضائهم بعد ذلك بناء على
الاتفاق لا يكون موافقا في امرتها في صحة حقيقة المكره
واجب عنده بعد استبعاد مثل باع عن مثله بان الرضا

وذكره امران مغايران المقصد واللفظ والمعنى فيجب ان مع الذكر
فيجب ان مع فقه في المكره قاصد لللفظ والتعليك الاثر في غير
لا اثر في قاصد التعليك والالهازل فهو قاصد لللفظ لا جبر التعليك
الاثر في الرضا غير لزم بعد قصد المعنى بخلاف ما يلفظ به الهازل
لعمري فان قصد المعنى لا يجمع مع الاكراه كيف والعلم بالمجازاة
تعبيرها بالوضع غير قصد المعنى ويرفع الاشكال ما دعا فدان
بين عدم الرضا وعدم قصد المعنى ولا في المستشكل في الاشكال وورد
فان النزاع في الصغرى نزاع في الموضوع وكاله في المقام في النزاع في
معنى الاكراه والمراجع فيه العرف فهو مقرون بان المكره القاصد للفظ
دون المعنى كما الهازل في عدم اتصاف بعينه من بالحق في صحة
بالرضا وهو عين مراد المستشكل القول بان قصد اللفظ وحده من المكره
غير معقول بين اللفظ وعدم الدليل والظهور جواز اجتماع الرضا مع
منها كما يجمع مع كلهما وكل الاكراه لعدم المتافاة من حيث الذات
ولا بالعرض كما يظهر من كلام الجس في الحاشية في الاشكال والحق
والفرق بينهما غير محقق فاذا ذكره المستشكل حتى نلزم به او بالاحيان
على الاجماع لم يثبت ليقم

على ادعاء من يؤيد هذه المذاهب والرضا بالحق والاكراه بالحق والاكراه بالحق
على ما جاء في محال الاكراه كقوله في المحال ما لا يمكن ان يكون له وجود في نفسه
والحق في محال الاشكال بقاءه وقد انشأ من محال الاشكال ما لا يمكن ان يكون له وجود في نفسه
على من الخراف ما به العطف طلاق المكره وعقده وسائر العقود التي لا يمكن
لا تقع اجماعا متماثل على بعد ذلك القول بالحق في نفسه فلا يقع الاشكال
انما كان كونه ما ظهر في المحال في نفسه بالحق في نفسه فلا يقع الاشكال
عن بعض العلماء في الطلاق والحق من دون تعقيب العادة في نفسه
والصلح اذا تعقبه والا بطلت قال قائلهم وانما اذا تأملت في كونه
والاعلام علمت بان الاجماع قد انعقد على ان اذا قصد المكره ان يفسد
اللفظ لا يخرج من صلاحيته انما يشترط ان ينظر بعض العلماء في صحة
المكره من الفضول قال وما دل على صحة الفضول في كل علة
مما طرأ في المعاني لان ان رضاء المالك وان كان متما
العقد فيه عن غير من له الولاية واللفظ في البعد عن الحق بعد
بقعد ان الاخبار فيه دون الفضول لظهور عدم العقد والاجماع على
صحة ما يتلفظ به المكره على وجه لم يصدر منه اللفظ العرفي
ولا لقدر الرضا

والحق والرضا والطلاق الاكراه بالحق والاكراه بالحق والاكراه بالحق
كراه في المعنى الاول وسما له ضمنا بل في غير ما طاهر وقد يتعلم المستعمل
منها ايضا في طلاق ما كرهه عقد المكره القايح والطلاق في نفسه
وجها من ان الاكراه انقضى بشرط اللفظ ومجرد التمسك لا يغير من
حصول اللفظ والعقد في الاول لا مع والحق في القول بان الا
حقيقة في الما ينظر العقد في المعنى اعمد في قوله في نفسه
من غير فرق بين ما تعقبه الاجماع وغيره ولقد نظرت المحققين
وبعض من سبقه ولقد جرت جعلوا البلوغ والعقل والاخبار من شرائط
المستأمنين دون العقد وهو صحيح ان ما يتلفظ به المكره كما
كما الهائل وغيره مما يخرج عنه كقوله الاخبار وهو مستثنى من ذلك وانما
في القوم في الوثوق بعبارة المكره من غير ما انبثت له في الحق
وفي المطلق اعتبارا لشرائط المذكورة مع العقد وهو ظاهر في
في الموافقة مع ذلك البعض ولعل الداعي الى الموافقة هذا
ما يحذف به اليه بعض الاصحاب من ان المطلق لو ادعى الاكراه
مع عدم القرينة لم يسمع ولو ادعى عدم العقد قبل من طاهر
ودين بنية باطلا واما غيره من العقود والالقاعات فله
فصل او دعاء عدم العقد والحق في عدم الفرق في هذه
اشكال في

الشبهين وغيره من غير محال في نفسه في المطلق في ذلك قال في نفسه
على القول التاسع فيما القربة على صفة كما لا يمكن ان يكون له وجود في نفسه
فيكون ذلك بمنزلة الرجعية واما في ذلك الاكراه الرضا والاكراه
والاكراه في ان مشافهة والمرجع في مشافهة العرفي فيكون
العرفي هو المرجع في سببها ينطبق الاكراه في نفسه على ما يمكن للفظ في نفسه
كما انكر ان يفي ما قصد به اللفظ دون المعنى ومعه في حقيقة خبر
مع الاكراه تأمل واضح ان الاول فيحق فيحقق حله في الثاني فيحقق
والشبهين فاما ان ادعى الشبهة فيقيد الاكراه بعدم مخرجه الى
بعد العقد فيحق على من الدروس بعد رضاء به اليه قال في نفسه
ارفع قصده لم يؤثر الرضا كما انكر ان قال في ذلك بعد العقد
لما حكى عن الدروس في نفسه من الاكراه في تحقق ذلك في المكره
فيحذف اللفظ بالعقد غير قاصد الى لفظه كما انكر ان لفظه في الاكراه
على انقضاء بحيث يكون حركة اللسان من المكره غير متحقق في
مقدور المكره وانما يتحقق الاكراه بعد المكره مع الفعل باخبار
من المكره في نفسه واما في حكمها مع حضور عقله وتيرة بخلاف
المكره

والشبهين وغيره من غير محال في نفسه في المطلق في ذلك قال في نفسه
على القول التاسع فيما القربة على صفة كما لا يمكن ان يكون له وجود في نفسه
فيكون ذلك بمنزلة الرجعية واما في ذلك الاكراه الرضا والاكراه
والاكراه في ان مشافهة والمرجع في مشافهة العرفي فيكون
العرفي هو المرجع في سببها ينطبق الاكراه في نفسه على ما يمكن للفظ في نفسه
كما انكر ان يفي ما قصد به اللفظ دون المعنى ومعه في حقيقة خبر
مع الاكراه تأمل واضح ان الاول فيحق فيحقق حله في الثاني فيحقق
والشبهين فاما ان ادعى الشبهة فيقيد الاكراه بعدم مخرجه الى
بعد العقد فيحق على من الدروس بعد رضاء به اليه قال في نفسه
ارفع قصده لم يؤثر الرضا كما انكر ان قال في ذلك بعد العقد
لما حكى عن الدروس في نفسه من الاكراه في تحقق ذلك في المكره
فيحذف اللفظ بالعقد غير قاصد الى لفظه كما انكر ان لفظه في الاكراه
على انقضاء بحيث يكون حركة اللسان من المكره غير متحقق في
مقدور المكره وانما يتحقق الاكراه بعد المكره مع الفعل باخبار
من المكره في نفسه واما في حكمها مع حضور عقله وتيرة بخلاف
المكره

اللافتة او التلازم ولا يكون الرضا والرضا معا فخرهم عن الفاعل فخرج
الشرائط التي يعتبر فيها المقارنات خلفا لبعض الاعلام فانه حكم باعتبار
المقارنات والآخر ويدل على جميع المدعى اجماع المنقول عن الشيخ قوله
قال على ان يكون تباين عن تراض ولقولهم لا يجوز من امر مسلم لا
يطيب نفسه لقوله رفع عن امته ولقولهم في صحيحه البرهان لفظي قال
رسول الله وضع عن امته ما اكرهوا عليه في حصة زيارته سبعة عن طه
المكره وعقده فقهون طه قوله لفظي ولا عتقه لفظي وفي خبر عليه
الحن لا يجوز الطلاق في استكره انما الطلاق ما هو الطلاق
من غير استكره ولا اخراجه في صحيحه ابن سالم لا طلاق الا لمن اراد
الطلاق وفي آخره يقع الطلاق مع الكراه ولا اجبار وللمدعي لا
غضبه عن الفرق بين الطلاق وغيره فان قلت ان
ما يدل على اعتبار الخيار شرطية وجوده اما سبقه ومقارنته فلا بد
عقده فقهون اعتبار المقارنات بالاصل لشرائط الشرعية التي يشترط
اشترائها التي ترجع في الحقيقة الى الكراهية الطلاق وجوب توافق
وعده ولا ريب ان الاول هو مقتضى الاطلاق اذا هو مقتضى
الاطلاق في التوافق والمشروط منه محتاج الى الدليل

الدليل قلنا لا بد ان يتحقق ما في تعبير الرضا لو كان كافي في العقود
وجوب الجلاء الا ان كانت كالتحقيق والجماع والحق واللعان واللافتة
والشهر والعهود واليمين والاقرار وغيرها ذلك اذا لم يرد الرضا وان كان
والشخص للفتل الخاص فعليك بما فيه والا فلا وجه لغيره ان قلت ان
الفتل هو الاجماع قلنا ان الفتل هو العمل منه بغير علم كما يستظهر من كلامه
جماعة منهم الموقوفون والشهود الذين وصاحب المدايق والبراهين
والمنقول منه معارض بمثلها وما دل على شرطية الرضا وان الاعمال بالنية
ولذلك اجتزت في صحة العبارة وان الفتل لرفع ما اكرهوا عليه هو عدم الفتل
مع طوق الرضا ولو سلمنا الاجماع في حقيقة مطلقه حيث ان الفتل هو عدم الفتل
دخول قول المصنوع في احوال الجحيم بان يكون الاجازة على الاجماع اخبارا
عن قوله ولا يلا عليه بالفتل ويدل على كلام الفتل والمقتضى والفتل
والشهودين وصاحب المعامل والمداير ومن اخر عنها ودفعه
في المقام غير معلوم ولا مطعون ولذا قال الشيخ في عدته مع قرب زمانه
الفتل بزمانه في مقام الرد على السيد حيث انكر الاجماع من باب التسلط
لولا قاعدة اللطف لم يكن التوصل الى معرفة مداق الفتل الامام للجهل
الذين ان المكون على اللطف في اشياء الحق بغير وجه قال الشهيد في
كتابه لوصايا من المسالك وهذا يظهر جواز الفتل

مخالفة الفتل لما اخر عنه من الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
عنه الدليل على خلافه وقد اتفق لهم كراهية لغيره لفتلهم مع مخرجه دون الفتل في
الاجماع انما يكون بغيره من الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
المعيرة قال من الفتل من الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
كأن الفتل حكم بان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
او ان الجحيم وصح الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
الاجماع وانما بان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
مقتضى في الموضوع وان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
العقده لفتلها من الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ودعوى تأثير اجازته في غير مقتوله لا عرف من ان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ولا يتحقق الا بقصد ولا يكون الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
فهم هو لفظ الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
كيف ما وقع اذ وقع بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
التجيم فلا يشترط في الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما

شأنه لا يرتب اليه الاشارة وبما ذكره قلت بان الكراهية مع الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
الايقاعات والعبادات رافع لتأثيرها في الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ثابت بالفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
للغة والعرف ودعوى معلومية الاثر للفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
بما عرفته وبما لا ينافي مع ما عدم الاعتبار بالاجازة في غير الحق فيكون
الاثر بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
وحق الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ايضا فالفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
قال الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
وهذا الجواب على ما هو في الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
على اولها وفيه ما بين ذلك الا كراهية قد يكون بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
وقد لا يكون كراهية الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
ان الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما
على الفتل بغيره من المعتبرين او دعوا الاجماع انما

بالحق والحق اعلم من الاسلام في كماله في ترتيب الحكم في قاطبة
بالاشارة بعد ان جعلنا من الاسباب نظر الداعي الى جعلها من الاسباب
هو ان يقول من الحكم في ما يوجب التاميم في القول بترتيب حكم الاسلام
اللفظ بالاشارة من منزلة بمنزلة بدل الصدقات والاعطوس في
اوعاء في المالك حيث قال في اللفظ الحكم بالاسلام والافرع اكرامه
من جهة المعنى وان كان الحكم به سابقا من فعل النبي في ما يوجب
لكل الشهادتين في الاقرار بما في الظاهر منزلة الاقرار بالظاهر
من حال المحول عليه باللفظ في ما يوجب علقه بان الاقرار بالظاهر
ما يوجب التصديق القلبي فيكون الاقرار بالظاهر سببا في التصديق
القلبي وشرطه ان يشترط في القول بتحقق الغرض من جهة معيار
الامر للاقرار به مع فعل النبي من اشيع الاقوال وجعلها بمنزلة الامر
قياس حيث ان الاقرار بالاجار لا يشر له وصلا وشره الاقرار
العلم بذكره لقرنا في اقرار الظاهر ومصاحبه الملمين والاطلاع
ونهم لا يوجب التصديق دائما كلف ولو كان الاقرار بالظاهر سببا
لتصديق القلبي لما كان المناق في ما يوجب ايشه الله على غيره واجب

واجب في ذلك انية صاحب الجواب الى ان يقرر في الجواب ان طهرا
الحكم بالاسلام قاطبا لم يلزم كذبه في المناق في العلوم حادثة الاشكال في الحكم
لا علة في الظاهر ان يرد فيمكن تصادف الاسلام واقوا للامارة في الظاهر
بمعنى صيرورة واقعة في الواقع مع فلا غرض في اعتقاد ان النبي لا
حكم للمناق في المناق في الاقرار ان يقرر ان النبي لا يلزم الواقع من الحكم
فما لم يرد في كذا لانه لا يثبت مع ان الدليل له ان علمه في الحقيقة غير
ولكن لا يستطيع من جهة الادلة الاعتبارية وقد عرفت عدم اعتبار
في المقام من اليقين ان المص في مكان مقارنته الاسلام الاقرار
الظاهري لا يرد ان عدم الاقرار في الواقع والمفروض وجوده في
ان الاقرار ما ليس له وضع شرعي وهو من الموضوعات الشرعية
التي هي من عند الحكم الشرعي والى هذا ينظر قول من قال بان
وبالجملة تحت يد مثل ذلك مع وجها مع معتد او معتد في الحال
عنوان الحكم في النص والفتوى الى العرف او لا ومع ذلك
وعرف بتعاريف معان الاقرار على المقارعة فعل او لم
بما يكون مقرا بالظهور في الواقع بغيره لو لم يفعل مطلوب لا يتحقق
رجحان ويجوز عدم رفعه ومنها ان الاقرار

لا يتحقق الا بان يكون المكون قارعا فعل ما تعد به وعليه المنطق انه
ذلك مع امتناع المكون او كون ما تعد به مقرا بالمكون في حاضره او في
مجرى لغيره كالاب والولد سواء كان ذلك في نفسه او جرحا او
اوضرا او مختلفا بحيث لا يكون في المكونين والاشياء في المكونين
ومنها ذلك ايضا مع زيادة الجبر بعد الضرب اعتبار عدم تحقق المكون
عن رفع ما تعد به من اقرار المقارعة والاستعانة في العلم
بالمرجع له انما في ما لا يتعارف فانه الاقرار بعدم الاشارة
الضمنية في بعض الحالات مع كونها متباينة مع ما يوجب
المنطقيين فانهم لا يشترطون في العديد كونها حادثة من
العلوم وان الاختيار في المقام منطبق على ارادة دين في
النفاية كما تعلم وليس لها ضد موجود في القصر بالقدر
الاقرار بما يظهر منه عدم المقصد الاثبات في كون من على المنة
وما ذكرنا ظهر لك ان التعارض باجمعا من هذا القبيل وما
يظهر منه عدم المقصد هو التوعد بالان مقرا بالان والاشارة
بان الاقرار لا يوجب اليقين من الموضوعات والاطلاق الموضوعية
عليه

غيره ان يكون على شرطه خذنا وبان المنة من ذلك شوق وكيف كان
وهذا من روايات مع كثر من هو محمول على كثر في علم المناق في كذا ما
ان اليقين هو من باب الاقرار ام لا وقد شتر بينهم ان لا يجوز صاعدا
غضا ولعل الدليل على ان لا هو الشهادة ومن اليقين عدم جبره خصوصا
واستدل من ذهب له انه ليس من الاقرار وان يبلغ بالغ الاصل وان
اللقن من المقاصد المتعدية ولا يرضى في الفاعل بذلك لا يعرض واما
لرفية وفي غير معنى الاقرار وفيه ان حاله عدم الاقرار معارض بشتر
احالة عدم الاختيار فان ضارفا مشروط بالان في الظاهر من الحكم
الاختيار وهو عند اليقين غير ظاهر ولا منافاة بين اعتبار ذلك وبين
الاصحاء الى كلام من يدعي الاقرار بعد عقد الواقع منه وبيان
موكول الى الحكم فيمكن ان يعارض باهالة بقاوا لما يكتبه وان
المكره من المقاصد العلية من حيث اشتماله على رفع ما تعد به من القلق
والجرح والضرب والشم والحبس فالداعي للفعل في المبادء والاقرار
والايم هو الاخر دون الاول والقول بالتفصيل هو المشار فان

وهو ان الاكراه مع ذى مقدمته اكراه على المقصود مطلقا او اكراه
مع كونها من المقتضى القريبة او مع المصداق او لا يعد من الاكراه
عليها اصلا كما لو اكراه على ان يبيع بكذا او لا يبيع بكذا
ما لا يجلد القول بتحقيق الاكراه فيما ذكر مبني على ان البيع دا
من الطرق المحققة للثابت وهو فاسد الحق ان الاجابة
ناظر ليس من الاكراه بالبيع بحسب الظاهر للرباع قال في المناقشة
لا يحصل الاكراه بان يقول طلق امرئك والآن قلت نفسي لو كنت
او تركت الصلوة ونحوها ولا بان يقول ولا القصاص بل
طلق امرئك والآن قصت منك لان ذلك محقق فلا يفتقر
استيفاء ضرر بالامور بل يقول ويمكن المناقشة فيه من وجوه
ان الظاهر من اللفظ في اشهر المقام عدم القصد للثابت
عد لوله كما لا يخفى على من لم يملك وقد بينا بان القرينة
في ارادة عدم الوقوع سوجبة لعدم ترتب الحكم عليه التام

الثاني ان المتبادر من الاكراه بالحق هو الوجوب بمعنى وجوب امر
على الامام او من يقوم مقامه كما يشهد للاخبار الواردة في الاجابة
ولهذا يجب ان يقرر على الامام مع امتناع الحكم عن التبعة
عن الاجابة وشدة الحكم مع العبد اذا سلم عند الحاكم والعبد للملك
والصنف اذا شترها بالخاف والحيوان اذا امتنع صاحبه من الاتفا
عليه والممن الاشياء لنفقة ونفقة زوجة وفاق وولته للمجمل
والعبد للارث ومن المعلوم ان القصاص لا يتحقق بالوفاة التامة
الى اولى المقتول فضلا عن غير مقتول من القصاص العفو
الدية ثابت لهم وانما يثبت المقتول بل الاجماع من ان التبعة
ثابت للمقتول مدفوع باخبار كثيرة متواترة في المعنى وصحة اثنان
محمول على الحقيقة كما اعترف به شيخ الطائفة فلا تدل على ثبوتها
ذكر ولما خصه بالاخبار فالقول باجبار القاتل عند مطالبة الاولاد
الدية كما ذهب اليه الاكراه في غيره متعين وقد عرفت عدم وجوب
على ثبوتها ايضا وكيف كان فالمراد بالاكراه على الحق الاكراه

هو ما يجاد الواجب قهرا وليس القصاص من هذا القبيل مع ان الامر في المقام
منكر كيف والواجب على قول المشهور والاجماع القائلين لا يجوز ان
ثابت على المكره القصد في المقام دون المكره بالاكراه على الحق
برغبة المكره من باب المامر بالمعروف والنهي عن المنكر بعد تعلقه برغبة
المكره ولعل ان الحق يقتضي عدم المقام بالنية المجمعة من قبل الله
تحقق شرائط الوجوب وتحققها لا يجوز لاحد ارتكابها وقد خفي في
على الاصحاب فترحموا ان الاكراه على الشيء مقابل للاستحقاق الكراهي
ومشهور ما عرفت من المالك هو واضح الفاضل انه ان يطلق
ليخرج ما ياتى للمكره من كون الاكراه عليه جائز ومن المتيقن ان في
استحقاق الاكراه في ما كان مستترا عليه حق للمكره بالاكراه على
استحقاق القصد فالاكراه بالبيع في الاشياء المذكورة وجوبها
دائمة للوجوب على الإطلاق ليس كذلك ولا يثبت الوجوب بهذا
يرفع حكم الاكراه ورفعه على ما يقيد فالاكراه الملازم لعدم القصد
في جميع الاشياء حتى لو اكراه على ان يبيع الصلوة الواجب ربيع
او عا

المراد بغيرها على قصد المكون غير واجب فيها البيع الى اطلاقها
الجميع اقول بوقوع الطلاق لو قال الولد لا يبيع طلاق امرئك والآن قلت
طلاق امرئك كونه عند قول الولد ارادة منه كل الصلوة عند الطلاق
المسلمين فطرة كحرمية هي ارادة كراهية عند من مع ارادة ثم وجوبها
في اثنائها متعين على الامام لانه حق وان كانت ارادة في بعض
الكتب وجدت فيه قرينة على من حيث ثبوتها على غير ما بين في الملامح
انما رطلت مع القول بان التمسك على العقل بالحق في مقابل الكلام
مع ان شرطه لطلاق لا يعد من الاكراه اصلا وهو ما في الحقيقة
للاصحاب فانهم يقولون ان الاكراه قطعاً لكنه هو من باب الاكراه
والجميع جنبا بعد المنع من الاكراه الا ان لا يصحح ممكن الاذن
فهو كل من المقتولين بين وبالجمله فالاكراه على العقود والالتزامات
موجب لغوها اذا لم يقصد باللفظ مخون العقد او لا
لان يكون الاجبار واجب ولعل ما ذكرناه هو المشتمل لاشياء
صاحبه الوجه ان هذا القول الى بعض الناس قد عرفت عن بعض النسخ

الحج والاسد لال لا احده الا صاحب رواية محمد بن الحسن الاشعري قال
 كتب بعض هؤلاء الى ابي جعفر معني ان امرئ عاقره وحده
 من جهتها فرب من البواقي الزوج بعض من الميراث فقالوا
 واما رد ذلك فطلقها ومضى الرجل على وجهه فامسى له ميراثه
 تزوج من غيره لم يزل الوهم لخلو ما عاقره ميراث الزوج في
 بل لها طهورة وتوعد منه عن اراده وقصد من غير اكرامه
 كان مع الاكرام لم يكن صحيحا قطعا وليس الزوج له ذلك بعض
 يرتفع اثر الاكرام في الطلاق الذي قول به على ما زعموه من قبل ولم
 يتفق احد من مؤلفي كتب الاخبار باشارة فيذكر ذلك ولم
 يتفرجوا في باب طلاق الغائب زوجة ووجب عليهم ان يذكروا
 في باب بطلان طلاق المكر فانها مخصصة لقوجب عليهم ذكرها
 فيه وعدم التقط دليل مع عدم انصرافها الى ذكره الاستدلال
 الواقع من الصادق ٢ في جرابين الحسن حيث قال ٢ انما

الشخص كراه في فعل مع عدم انصرافه ولقد قال الله تعالى على ان تكرهوا
 شيئا فخر لكم ودعوى توقف المكر الفاعل انصراف الواقع
 والاولى ليقول بقصد بيع المكر لانه لا يبيع غير مقصود في الوا
 وبالجمله فلو كان امرا لمكره دايما يبين تركه لو اجب بطلاق الميراث
 او قتل المحرم وعقوب العبد ما بينهما فادفع المكر من غير قصد
 كان فاسدا لا مريضا ترك المحرم او فعل الواجب بطلاق الميراث
 الميراث ووقع من المكر بغير قصد موجب للعقار وجميع افعال
 نافذة الى ما ذكرناه ولو فرض وقوعه بالقصد لكان صحيحا
 في الاكرام على القتل بغير حق لو اطلق امرئ من زوجته من غير قصد
 لكان هذا خلاصة الكلام فاحفظها حتى تصل الى الكلام فان
 مراقب الاقدام الحما من ان عدم المكان التفتي لكونه
 في موضوع الاكرام لا عرفت من ان الاكرام في العقود واد
 ملزم لعدم القصد فالعجز عن التوبة وعدم التمكن منها
 مفاهيم

انما الطلاق ما يذهب الطلاق من غير تكرار بدفعه الفدية والنسوة
 بهذا المعنى عمدا وخصوصا كثيرة متواترة وكلف كان فما وجدت على
 المالك ليل غير الشرة او الاجتماع وما عثرت على المستل هذه
 الا بعض من قارب عينا كصاحب الجواب قال فيد كيف كان فيستن
 من الحكم بالطلاق الاكرام بحق وتعل منه في خبر محمد بن الحسن
 قال في الثالث من التفتي ويمكن فعلها صورة جواز احسان
 لما كان الزوج قبيحا عند العقد لم تقم الزوجة حال اوجده و
 بعد العقد وكان متكلنا من نفقته ولا ينفق عليها عصا نأه
 تمكن جيران احد في حجره الطلاق خلافا لما سلك في خبر القبيح
 الاولين الحق من عليه القصاص ان لم يكن ضرا غير مشروع
 الا ان دفعه مع الامكان واجب في يتقط الحكم لم يقصد
 وقوعه ولو لا الاحتاج بين عدم انصرافه والمكره لا يمكن ان
 الشخص

مغاير لقولنا لان المكره غير قاصدا للتولية غير مكره ولا من مرتبة على
 وهو في العقود والالاقات مفقود فنية غير زوجة او طلاق منها من الوفا
 او تليق الطلاق مع شرط في نفسه وغير ذلك كما في الجواب غير له زمرة اذا
 الجميع مرتبة وجود قصد في المحقق عدمه وصلا وقول الرسول صلى
 ان ما دوا عليك فعد وقوله ما سئعون الى بين فسوف تدعون بالسر
 فلا تشره ولمن فانه قد ولدت على الظهور في ما ذكرناه لا على ما ذكره شيئا الا
 من شققة وعلم بكراسته علم عاربا لفاظ الكفر من دون توريته وشيئا
 او جهاه رواية ابن عجلان فانه قال قلت لابي عبد الله ان القصد
 في رواية محمد بن مروان قال في البوعبد الله ما منع من القصد
 عدة ابن صدق ان القصد في القصد في الآية يا عمار ان عاقره
 انزل الله عندك الى نعم بطلان الواجب بالقطع وترك الواجب فعل
 من جهة الاكرام منوط بغير المكره عن دفع الضرر الذي هو عذر ضرورة
 ان الاكرام في مثل ذلك لا يتحقق ولا بد من التفتي والاعلام
 الحاشية في المقام

في المقام خلاف وهو في غير محله الساكن ان الاكراه المتعلق بالعاقد غير
 المالك في العاقد ما ينافي في التأثير فلا يملك بل الشخص اخرج عن المطلق
 زوجين ولا تفككنا وتعد الكراه انما يتحقق في المطلق والبيع وكله في المطلق
 كما لو اكره مع التوكيد في المطلق زوجة او بيع ما لم ينفك الوكيل العاقد
 والمالك كره عليه نفس المالك وغيره قبل التصريح وعدها والاقوى
 هو الاخر في كلا التقامين التابع لم يعتبر بقا المقصد المتأخر
 لا الاول اوله لا ينافي في مورد واجماله ان العقد امر بسيط
 والتركيب في عالم التحليل المتبادر من المقصد والعقد اعتبار
 في طرف التحليل اليها الشا من ذلك شيئا الا ان الاكراه انما
 لا اثر الحكم التحليلي رخص من الراجع لا اثر الحكم الوضعي ولو
 لو عطف ما هو المناط في رفع كل منهما من دون ملا حظته عنوان
 كراه كالت نسبة النعم من جهة لان المناط في رفع الحكم
 التحليلي هو دفع الضرر في رفع الحكم الوضعي عدم الازالة
 وطيب النفس وبعد ان تل في الطراف اذا دبره تعلم ما فيه فهو

خصوصاً مع ان التامه في غيره من الاحكام الوضعية مسترعة من
 حكم التحليف وقد تم فيه لعدم ثبوت وضع لها وقد عاين محقق ما يمكن
 يرد به عليه ما حصل ان الوضع مبدئ للتحليف غير متبرع منه والار
 يجعله لا يتحقق بتحقيقه ولا يله رسمه بحسب اصله واثبت حقيقة
 يكون مرادهم من تبعية العقد للعقد غير ذلك فانه في وجوب
 سؤال محقق في ر قنوي واره ان ذلك انما هو كسب كالحديث في
 جاره كعرض ان ورضي في ما يوجب دفعه في وجوبه
 دفعه باشد متواتر في دفعه في جاره جزء حاشه خور كلفه
 ظهر وحواله بله اظهر كذا في دفعه في وجوبه جاره
 رد اية سكونه وبيع ودين فربا ليس با طه قد حتى في
 لا سعيه ان ارحام شرع اظهر قابل لشكال وهو العالم
 الاحكام اين صفو اخر جزو في نجس وجزو في شمس

در منبر است مريض است و در وقت ثبوت نجس است بر اطفال و در زمان
 است و در ثبوت نجس است بر اطفال صحیح و شبهه و اقسام نجس و ثبوت نجس
 است بنحو الاحكام و دلالتا صفو ۱ جزو در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 موضوع اقرار بر نجس صفو ۲ جزو در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 عمل نجس و در وقت او صفو ۳ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 جزو در وقت او صفو ۴ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 صفو ۵ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 شدن نجس بر نکاح و این جزو ۹ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 سکه استقامت و غیره و این جزو ۱۰ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 اگر چه صاف باشد و نجس است بر اطفال صحیح و شبهه و اقسام نجس و ثبوت نجس
 استقامت و غیره و این جزو ۱۱ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۲ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۳ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۴ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس

در منبر است مريض است و در وقت ثبوت نجس است بر اطفال و در زمان
 است و در ثبوت نجس است بر اطفال صحیح و شبهه و اقسام نجس و ثبوت نجس
 است بنحو الاحكام و دلالتا صفو ۱ جزو در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 موضوع اقرار بر نجس صفو ۲ جزو در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 عمل نجس و در وقت او صفو ۳ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 جزو در وقت او صفو ۴ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 صفو ۵ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 شدن نجس بر نکاح و این جزو ۹ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 سکه استقامت و غیره و این جزو ۱۰ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 اگر چه صاف باشد و نجس است بر اطفال صحیح و شبهه و اقسام نجس و ثبوت نجس
 استقامت و غیره و این جزو ۱۱ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۲ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۳ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس
 و این است که در وقت او صفو ۱۴ در نجس و اقسام نجس و ثبوت نجس

این صفحه آخر جلد اول است

[illegible]

این صفت بنوعی است که اولی الامر است

السؤال له يمكن صاحبه بعد شرح في الامور اذ في بعض
على انما من الحجة في الماء والمسخ عليها فيها فمما يقدم الغسل بالاناء في الماء
على انما يقدم في غير الجواب فيكون العلم فيها لمحض الكثرة بالاناء في
منه بدلت في الغرض في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
والا في بعض مقدم فيكون منها بدلت في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
الغسل وما ذكرناه سفا لا يظهر ان الامر بالاناء مع الخوف بدلت في شدة وطول في شدة
الاناسطه عن غير الشبهة في الجواب كما لا يخفى على المار في الاثار في
يجوز لصاحب الحجة عند الضرر بالساعة بدلت في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
بغيره فلا يجوز انما في مورد الضرر في الجواب في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
بعد الطهارة وفيما هو المقصود من انما في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
الامر بالاناء في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
اعادة الوضوء في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
في الشبهة للضرر في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
الامر بالاناء في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
في القول بالاعادة في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء
ويؤيد على المحقق من الماء في شدة وطول في شدة ومن علم انما لا يجب عليه الوضوء

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

٥٠ وكذا الشفاء

21

سماوات الارض والسموات والارض والسموات والارض والسموات والارض

[illegible]

١٤
 كبرياء الله العظمى
 في كل وقت
 في كل مكان
 في كل شيء
 في كل حال
 في كل وقت
 في كل مكان
 في كل شيء
 في كل حال

A photograph of a manuscript page from the Voynich manuscript, showing a single column of text written in Voynich script. The text is arranged in approximately 25 lines, with some lines being longer than others. The script consists of various symbols, including circles, lines, and dots, which are not understood by modern scholars. The page is aged and slightly discolored.

١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

۱۴ اوراق - مجموع
خبرنامه

المولى ابي عبد الله
 في شهر ربيع الاول سنة
 ١٠٠٠
 في شهر ربيع الاول سنة
 ١٠٠٠
 في شهر ربيع الاول سنة
 ١٠٠٠

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

[illegible]

الحج منها ثم ينفذ على الأركان
التي خلق الله تعالى

[Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side.]

[illegible]

1. The first part of the manuscript is a list of names, including "John", "Mary", "Elizabeth", "James", "Thomas", "Robert", "William", "Richard", "Henry", "George", "John", "Mary", "Elizabeth", "James", "Thomas", "Robert", "William", "Richard", "Henry", "George".

[illegible]

فانك لا در روز نوز و نه عیدیم است نه روز است که بعضی
در ماه شباط و بعضی در ایاز و بعضی در خرداد و بعضی در
مهر که روز اول فروردین است و دانسته اند که در روز
نجات اول فروردین است و آنکه درین صلوات از علیهم السلام
از آنرا سماع فرماید و در میان ایشان یکی از صاحبان
صالح است و طاعتی آن روز که فرموده است
و از شایسته آن روز است و از آن روز که فرموده است
اما در روز اول فروردین است

فالمدة قد اختلفت في ان تترك القسم من الصلوات
على الجنبه على الجنبه الم لا بعد انقامه في ان تتركها بعد تقاو
على الجنبه في ترتيبه وعلمه بالاصل فافهم
عموم المنع في المقام فافهم في ترتيبه غير الجنبه من الصلوات
منه لهما الصلوات وتمام الصلوات وكن الصلوات سؤال ابراهيم
دعاه هو ابراهيم بالوجه يا حيا في غير كذا كذا بجاهه
يا جدار او يا حوض او يا شجرة او يا غير ذلك ما كان
وصدعه بربيه واولو او دونه في غير ذلك
فان من يتخير بها في غير ذلك فاعلمه لافهم منه
بخصوصه في المقام سابع في قاعدة محمد ابي الحسن في غير ذلك
برجوا في غير ذلك في الناس بطول على احوالهم ومقامهم

بودن آن بر قاعده و نامش را ملکه از بعضی دعوی اجماع نقل شد
و از کلمات عدله اختیار قول جواز و عدم جواز در بعضی صورت
اختیار شده و از میان همین قول هم جواز و میان دو صورت اختیار
و هر مابقی حقوقی و بعضی دیگر و در کتابها که در این باب است
و ظهور اخبار گرفته شده و در بعضی دیگر این را پس و غیره تا و او ای
این قول است مگر در صورتی که تصرف نکردن مالک
مالک مختصری باشد بر او و تمام ملک را با غیر او تصرف
فایده در کتاب جواهر است در این باب که در بعضی کتابها
از مؤلفات صاحب و سایر کتب حدیث قدسی از حضرت
رسول از حدیث روایت کرده است که وحی فرمود خداوند تعالی
ایموی ابن عمر ان علی بن ابی طالب علیه السلام ای سیدی من است
برادر من و دوست داشتنی من خلق من من الله علیه و به ما بنا
بعثنا که از سیدی من در نزد مخلوق محبوب گردان سیدی عزیز من
ای پسر و در کتاب من ترا احب است میدارم چگونه محبت کنی
ترا در نزد مخلوق من فرموده که هر کس نصیحتهای ظاهره و
باطنه من بر آنها و بلائی من هیچ منکر نمیشوند و بداند
که تمام غیر از من است و کلامی نیست در این باب که نصیحت
ظاهره و باطنه من است و هیچکس از این بلائی

۱۲۰۰ قبل
سفر
ع

واورده آن بعضی از خود را بر صحنه ای که در آن استند و در سخن
 انت حسن المبدأ و ما ملوا بها منكم اخبار متواتره است
 بر این که بلیا تا بر علیه دارنده محض متواتر است فرزند خطی
 حضرت جواد از شش و میان شدت بصیرت و اراده و عزم
 کرده بود حضرت رفیع فرمود که خدای تعالی اراده و ارادت
 میکرد تا اجماع بدو و در غیر آنکه فرمود بصیرت ثواب بدو داشت
 صبر کند و بگذرد و بگذشت که آنکه بیکل است و در آنکه حق
 و هدیه خانی و مسلم است که در آن بلاء بزرگ با وجود و توفیق
 بزرگ فایز شود و فرمود امیر المؤمنین علیه السلام در این
 الباقی که سیف و یار کجاست که از آن بزرگواران است
 بعد از آن و بگوید و لم یصم احد من اهل الجنة الا بعد
 و رفاه و بین این حدیث است فایده فرمود حضرت
 امام جعفر صادق علیه السلام که حضرت برین عیسیا و علیه السلام
 عرض کرد و در این در آن که حضرت فرمود از من است
 کرد شفاعت از آن که حضرت فرمود از من است عرض نمود پس در آنجا
 بسوی غیر روح میگذشت از رحمة علاج دردی که فوت از فرمود

٤٢
 فاذا علمت ان الله تعالى قد اراد ان يبعث في الدنيا نبياً
 فقامت الامم كلها في ذلك اليوم فقلت
 جئت فقال لي قال يا ابا محمد ان في الجنة من اوصاف
 جوارس نابتات اذا من المومنين بجا رية اجمع قلعهما
 وانبت الله مناهما اخرى قلت قلت فمالك رديف
 قال المومنين زوج ثمانية عشر مرة في اربعة الدورات
 ثيب وروقتان لمن المومنين قلت قلت
 فدا انما الله تعالى قال لا ما يفسر فيهم شيئا الا
 ومجد ما قد جعلت فدا الله من اي شيء خلقت
 هو المومنين قال من بين الجنة المومنين في الدنيا
 من اقام من وراة عيون في الجنة الخ وكون خبر في
 معاني متصورة بها ذكرت وبما ينبغي ان يكون
 وغيره ذكرته فانه هو غير متضمن في
 في الجنة له لم يذكر في الوصف للجنة
 مبوطا ذكرته ودرهم يد رحمة الله
 من غير

كتاب التفسير في تفسير القرآن

٤٣
 من غير الله تعالى ان الله تعالى قد اراد ان يبعث في الدنيا نبياً
 خلق الجنة والنار واما قوله تعالى في يوم
 التحسين في علم الهالك ليصير من رضاء من اي
 لا ما ينبغي ان يكون في الجنة من اوصاف
 جوارس نابتات اذا من المومنين بجا رية اجمع قلعهما
 وانبت الله مناهما اخرى قلت قلت فمالك رديف
 قال المومنين زوج ثمانية عشر مرة في اربعة الدورات
 ثيب وروقتان لمن المومنين قلت قلت
 فدا انما الله تعالى قال لا ما يفسر فيهم شيئا الا
 ومجد ما قد جعلت فدا الله من اي شيء خلقت
 هو المومنين قال من بين الجنة المومنين في الدنيا
 من اقام من وراة عيون في الجنة الخ وكون خبر في
 معاني متصورة بها ذكرت وبما ينبغي ان يكون
 وغيره ذكرته فانه هو غير متضمن في
 في الجنة له لم يذكر في الوصف للجنة
 مبوطا ذكرته ودرهم يد رحمة الله
 من غير

٤٤
 وجوزت في قوله تعالى في يوم
 من غير الله تعالى ان الله تعالى قد اراد ان يبعث في الدنيا نبياً
 خلق الجنة والنار واما قوله تعالى في يوم
 التحسين في علم الهالك ليصير من رضاء من اي
 لا ما ينبغي ان يكون في الجنة من اوصاف
 جوارس نابتات اذا من المومنين بجا رية اجمع قلعهما
 وانبت الله مناهما اخرى قلت قلت فمالك رديف
 قال المومنين زوج ثمانية عشر مرة في اربعة الدورات
 ثيب وروقتان لمن المومنين قلت قلت
 فدا انما الله تعالى قال لا ما يفسر فيهم شيئا الا
 ومجد ما قد جعلت فدا الله من اي شيء خلقت
 هو المومنين قال من بين الجنة المومنين في الدنيا
 من اقام من وراة عيون في الجنة الخ وكون خبر في
 معاني متصورة بها ذكرت وبما ينبغي ان يكون
 وغيره ذكرته فانه هو غير متضمن في
 في الجنة له لم يذكر في الوصف للجنة
 مبوطا ذكرته ودرهم يد رحمة الله
 من غير

كتاب التفسير في تفسير القرآن

٤٥
 من غير الله تعالى ان الله تعالى قد اراد ان يبعث في الدنيا نبياً
 خلق الجنة والنار واما قوله تعالى في يوم
 التحسين في علم الهالك ليصير من رضاء من اي
 لا ما ينبغي ان يكون في الجنة من اوصاف
 جوارس نابتات اذا من المومنين بجا رية اجمع قلعهما
 وانبت الله مناهما اخرى قلت قلت فمالك رديف
 قال المومنين زوج ثمانية عشر مرة في اربعة الدورات
 ثيب وروقتان لمن المومنين قلت قلت
 فدا انما الله تعالى قال لا ما يفسر فيهم شيئا الا
 ومجد ما قد جعلت فدا الله من اي شيء خلقت
 هو المومنين قال من بين الجنة المومنين في الدنيا
 من اقام من وراة عيون في الجنة الخ وكون خبر في
 معاني متصورة بها ذكرت وبما ينبغي ان يكون
 وغيره ذكرته فانه هو غير متضمن في
 في الجنة له لم يذكر في الوصف للجنة
 مبوطا ذكرته ودرهم يد رحمة الله
 من غير

كتاب التفسير في تفسير القرآن

[illegible][illegible]

ومن قال ان حكم الشراء بقبولته من غيره من الغرماء فهو ولم يشر بطلب
وذلك الحكم في الدية المستوفى من غيرها ولذا يجوز ان يشرع بمقتضاها في
من رقبتهما فلو تلف المبيع او التمس قبل القبض باقية مساوية بتفويض العقد
من حين التفت نظر الى ذلك الحق ومن هذا الوجه يكون ضمانه ضمان
المحافظة لتمام اليد في مثل الدية او القيمة ولو لا ذلك لم
لو تلف المبيع او الاثني لشرأهم حق المشتري في ملك المبيع فلو
لم القيمة بالثبوت ان لم يتغير فخره في الاثني بل من مطلق القيمة
او التمس والحكم في تلف التمس فلو تلف المبيع في الاول لم يتغير
البائع في الاثني ويكون ثبوته بقبولته لكان مملوكا على البائع اذا
اشترى المشتري التمس او اضمنه وعلم المشتري لو اضمنه القيمة في صورة مقبولة
والحكم على هذا المنوال في تلف التمس عند المشتري وانما اذا حصل بل من
العقد والمقتضى تلف المبيع للمشتري وتلف التمس للبائع والثبوت
ان استأنع كل منهما من قبض ضمان وقيل ان التمس لا يباع
في حكم الاستناع ولم يجدان التمس عليه الاجماع كما في باقي من القيمة وحصل
في الحق ما يقتضيه من افرج ولو عاين المبيع قبل القبض ففعل الغير
ثم تلف باقية مساوية فلا يرد في ملكه التمس من البائع والمبايع بمطالبة
الائتمار كما في وجه العمل التمس في ضمانه بغير التمس بل من تلفه والافضل
مع ضمانه الباقي لانه حصة بباقي ضمانه قبل القبض من قبله في

[illegible]

[illegible]

فاطمة بدان بدست که ترک محضه صعب تر و عذیب تر از انچه
 طایفه است و از این فرقه حضرت زهرا علیها السلام
 کسی است که از خوارگی بدواری بکشد و بجا می رسد که بعضی
 جهاد کند و طاقت بردنای نفی نیکند و از این جمعی این جهاد را
 جهاد بزرگ تر از جهاد بکافر و اهل طغیان معرفی فرمخته و فرمخته
 بجای این اولین بشما که جهاد اصغر گردید و بر شاه عباس است جهاد اکبر
 شخصی عرض نمود آنچه جهاد است فرمخته جهاد نفس و امیر المؤمنین علیه السلام
 در جواب این سؤال است که جهاد شده بود و موجب چیست و واجب
 از واجب چیست فرمخته بفرموده است و واجب تر از واجب
 ترک محضه است و فرمخته که فعل طایفه قدری در کس و ترک
 معاصی قدری در تعاقب است پس آن شخص مجاهد است اینک طایفه
 جامع الصلوات و کفر با الله تعالی است حضرت عضوین هر که در دنیا در وقت
 از جهاد که میفرماید اما سبعة اواب لکل باب منهم جزء من جهاد و فرمود
 مگر کسی که یکی از این هفت عضو محضه کرده باشد و از این هفت
 عضو چشم پوشد و گوش و زبان و دست و پا و شکم و فرج
 اینها همه را در حق سؤال و اما ستهای شمرست در اینک لایستند که بایند

شخص مسلم انداد از آن معبود است حال کند و اگر انداد و حیثیت آن
نهایت بی شرمی و قیامت است چنانچه هر که خداوند نشان رحمت
فرمود است از جمیع اطاعت که در دنیا است او بپایر و حیثیت
در امان است خدا حضرت الهیست چنانچه رحمت فرمود که در حیثیت
و در حیثیت ارض و سموات و در قرآن و صورت علی و حق که
در اختیار از عباد است محبوب شده نظر کنی و ماجرایی و اگر در خدا
بازی یا صورت نامحرم یا محرم شهوت غیر شرع و نظم کنی باز
روی عقارت و خشم بر همان نگاه کنی یا در اطلاع بعبودیت
در مولا و غیره جایزه بکارگیری حیثیت کرده ای و گوش رحمت
فرمود از جمیع استماع و اطاعت و احکام و بنیت و ایات و آیات
و غیره که از تعلیم و نصایح اسرار از شنیدن طبع و شنیدن و لغو
و سماع غیبی در روح و فیض استعمال کنی خلاف کرده ای و زبان
رحمت فرمود از جمیع قرآن باز و اگر حضرت بی قیاس و ملاطفت
قرآن که اقدار است کنی هر حرف و کلمه از جمیع قاری گوشه راه
و تعلیم دادن و مگر که علم حق و اظهار حیثیت است دشواری و پیوسته
حکمران را در حق و عیب و دروغ و غیره استعمال کنی
فحوت را از مولا و حکم خدا ای تعالی در آورده ای و از
اختیار

افکار مستفاد با حق که خیر این عضو زنده تر از سر عضو دیگر است
و در حدیث است که گاهی مردی بگوید ای عالم منم و بیا که
استاد معرفت در حق منم و در مهر و مهرت ارادت منم
بسیار بشهید راه دین گفته بود که از یاد است و بهشت فرشته
بعضی توجیه میدادند که باید بگویم یا حلی که کرده باشد و بخیر
با داد و ابی کرده باشد و مفاسد زبان را از سر عضو است
و از این جهت در حق است که در صبح زبان بوی می آید از حال انضواء
در جواب او میگوید اگر تو کتی ماله ای نداری و فرموده از چهار کس است
آسمانی چهار کس است شده من کس است و من شیخ من
اعترا تلخی و من خصم با الله شد و حادی و اما شلم از حرکت
فرمود که از ان مقدار حدیث و عقود از عقل بر کند و در انکس
و بعد که بنیبه و احد از حق فرمود و از او است از او کند که
آن عذاب است و شنبه ام نباشد زیرا که امتلاء حکم است و شنبه
وف درین و حافظه با حق و من کس است انضواء در عباده با حق
و قوای شیخته و شواست حیوانیه را زایل میکند پس باید که در
تحصیل عقل باشد و از عقلی که در وظیفه که در اعترا از کند و حق
عبادت و ذکر یا تحصیل علم یا کار مال حرام آتش فاسد در او و اما
عورت را سبب طهارت و کثرت در حق منم که فرموده حضرت است

[illegible]

الحمد لله
المعصومين
الذين
الذين

على وجهه ذلك المسمى
 لربنا في الدنيا
 بضعة المسمى
 و فناء يكون
 نقد به
 لا حرج على هذا خلافاً في ميثاق دعواه وإطلاق دعوى الاستعانة والأدلة
 كانت كطريق ما بينه وبين كل من بينه في الدين فلا بد من قطع الخصومة بالقرض
 فنقول إن دعوى القرض إذا كان هو المالك مع القرض هو المالك في القرض فبما كانت
 أو تلف قبل الرجوع فالقول قول المالك ليس على اليد وإن العاد لم يتركوه
 في يده على وجهه لم يتركوه على وجهه المالك على المضاربة لا ريب في ذلك
 ونفخ القرض وهو القرض ولا يتوقع لغيره القرض على القرض لعدم الزموني
 انقضاء القرض وهو القرض القرض لا يتركه على رافع من قبل المالك إلا أن يرجع
 وما يتحقق منه في المقام ليس إلا التمسك بالمضاربة وهو لا يثبت بمجرد القرض فحكم
 بضامته ليس سبباً في تركه القرض وأثبتت له وانقضاء القرض فحكم
 به على المالك على عدم المضاربة وبما حفظناه من قبل في القول بأن قول العاد لا يترك
 للعاد وبوجه الاستدلال فإن زوال الاستدلال بحد ذاته واضح وأما ما كان
 المحضر من أن يخصص المسمى المسمى أو لم يخصصه وكان مرجحاً فالقول لا القرض
 والخاص بالخص في عدم حصول الرجوع القول قول المالك مع ما بينه وبينه

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠